

HLASY NÁRODA

VOICES OF THE NATION

MĚSÍČNÍK ČESKÉ MISIE V CHICAGU

No 11/2020

Cena \$ 2.50

NOVEMBER 2020

Nový moderní kostel zasvěcený blahoslavené Marii Restitutě, otevřený v městské části Brno-Lesná

Dne 12. září 2020 byl v městské části Brno-Lesná požehnán a slavnostně otevřen nový, moderně vyprojektovaný římskokatolický kostel. Zasvěcen byl brněnské rodačce blahoslavené Marii Restitutě, jejíž občanské jméno a příjmení bylo Helena Kafková. Slavnostního požehnání kostela výše zmíněného dne se zúčastnil přibližně 1 tisíc lidí. Požehnání kostela a jeho slavnostní otevření provedl brněnský světící biskup Mons. Pavel Konzbul.

Myšlenka na vznik kostela v Brně-Lesné se datuje do 60. let minulého století, tedy do časů komunistické totality. Nejdříve se věřící katolíci scházeli v městském společenském centru Brno-Lesná. Později vzniklo v městské části Brno-Lesná duchovní centrum, které bylo, a je až do dnešních dnů, pouze a jenom provizorním místem pro křesťanské aktivity místních obyvatel.

Dne 15. 11. 2005 byl brněnským sídelním biskupem Mons. Vojtěchem Cikrlem do funkce faráře v Brně-Lesné jmenován charismatický kněz Mgr. Pavel Hověz. Spolu s ním přišlo do městské části Brno-Lesná pevné rozhodnutí uskutečnit myšlenku výstavby kostela v jejím plném rozsahu. Otec Pavel Hověz do příprav a do realizace stavby kostela zapojil spoustu lidí, starých, středního věku i mladých. Přitom všichni víme, že v dnešním světě není snadné přesvědčit místní úřady, aby něco takového povolily. Otec Pavel Hověz a jeho dobrovolní pracovníci z tohoto důvodu museli tvrdě a neúnavně pracovat na tom, aby byla stavba kostela povolena a aby byl kostel postaven.

Netradiční, moderní kostel blahoslavené Marie Restituty je postavený v městské části Brno-Lesná na Nezvalově ulici č. 895/13. Autorem návrhu jeho provedení je architekt Marek Jan Štěpán, spolupracovali František Brychta, Vanda Štěpánová, Jan Vodička, Marin Kopecký. Autorem kresby fasády je Petr Kvíčala. Kostel se stavěl přibližně 2,5 roku, od srpna 2017 do jara 2020. Jeho posvěcení a otevření na jaře

Záběr ze slavnostní mše sv. při posvěcení kostela bl. Marie Restituty v Brně-Lesné 12. září 2020

roku 2020 zabránila 1. vlna koronavirové pandemie.

Exteriér i interiéru kostela je výrazově jednoduchý a čitelný. Kruhový půdorys je symbolickým návratem ke společenství a rodině. Kostel má průměr 25 metrů a výšku 18,5 metru. Nabízí 250 míst k sezení a další místa ke stání. Kostelu dominuje jednatřicet metrů vysoká věž se zvonkoihrou. Zvonice se nese v duchu žlutočervených odstínů. Barvy byly architektem Štěpánem vybrány v kontrastu s nebeskou modří. Symbolizují pozemský život, oheň i utrpení. Kostel blahoslavené Restituty také vyniká neobvyklými barevnými okny svítícími v celém spektru duhy. Duhové prstencové okno je dlouhé 80 metrů, vysoké 4 metry a tvoří je 120 skel. Plocha mezi kostelem, věží a stávajícím duchovním centrem je doplněna o symbolický háj uspořádaný do pravidelného geometrického rastru, jenž dotváří intimní atmosféru. Přírodní prvek je záměrným vyvažujícím protikladem k pevné a jednoduché stavbě.

Věž stojí stranou kostela. Její půdorys rovnostranného pravoúhlého trojúhelníku zajišťuje, že vypadá jinak z každé strany. Směrem ke kostelu je otevřená svou čtvercovou lucernou a jsou v ní ve

žluté části zvonkohra, v červené části vyhlídka na centrum Brna. Na věži kostela je řecký nápis FOS – ZOE. Fos znamená řecky „světlo“ a zoe „život“. Jsou to základní biblické a křesťanské pojmy. Bůh je světlo a život – dává své světlo a život celému vesmíru, zvláště člověku.

Náklady na stavbu kostela už přesáhly 100 milionů Kč. Vnitřní vybavení kostela je po jeho dostavbě v roce 2020 provizorní. Dřevěné lavice pochází z kostela ze Starého Města, dřevěný oltář, je původně z duchovního centra, má být později nahrazen kamenným a součásti kostela mají být v budoucnu také varhany.

Na stavbu kostela se skládali nejen místní farníci. Přispěli také dárce z jiných farností, dokonce i ze zahraničí. Podle Otce Pavla Hověza na stavbu kostela přispělo více než 25 tisíc lidí. Kostely se staví na desítky, většinou na stovky let. Není to obyčejná stavba. Také tento kostel je a bude ozdobou a chloubou městské části Brno-Lesná.

*Připravil Jiří Kachlík,
Brno, Česká republika*

*Foto na titulní straně:
Kostel bl. Marie Restituty v Brně-Lesná*

Blahoslavená Marie Restituta (Helena Kafková)

Narodila se 1. května 1894 v Brně-Husovicích jako šestá ze sedmi dětí v rodině moravského obuvníka. V civilním životě se jmenovala Helena Kafková. V roce 1896 se celá její rodina přestěhovala z Brna do Vídně, hlavního města Rakouska-Uherska. Po ukončení základní školy vystudovala střední zdravotnickou školu. Brzy poté vstoupila do kongregace „Sester františkánek křesťanské lásky“, kde přijala řeholní jméno Marie Restituta.

V létech 1914–1942 byla oblíbenou ošetřovatelkou, instrumentářkou a vrchní sestrou na operačních sálech. Jako velmi schopná sestra dokázala na operačním sále podávat příslušné nástroje, aniž by jí lékař musel říkat, které právě potřebuje. Její spolupracovníci a pacienti ji pro její rozhodnost, nekompromisnost a pádnost nazývali: „sestra Resoluta“.

Pracovala v několika vídeňských i nevídeňských nemocnicích. Po připojení Rakouska k nacistickému Německu se několikrát dostala do střetu s nacistickými orgány. Poprvé se to stalo, když odmítla jejich příkaz odstranit z nemocnice kříže s ukřižovaným Ježíšem Kristem. Marie Restituta totiž moc dobře věděla, že řada nemocných a umírajících se ke kříži upíná, protože jim pohled na Kristovo utrpení zmírňuje jejich vlastní utrpení. Neohroženě se zastávala víry a práva, svým křesťanským přesvědčením se nikde netajila. Podlézání a vychytralou diplomacií nenáviděla.

V době svého zatčení, které se uskutečnilo přímo na operačním sále, pracovala v nemocnici v rakouském městě Mödling. To se nachází asi 18 km JZ směrem od Vídně. Zatčena byla na základě udání nemocničního lékaře, příslušníka SS. Ten za podivných okolností v jejím odpadkovém koši našel průklepový papír, na kterém byly napsány verše zesměšňující hitlerovské Německo. Pravděpodobně šlo o nastraženou past. Rozšiřování této básně ji nebylo nikdy prokázáno.

Zatčena gestapem byla v únoru roku 1942, hned poté byla obviněna z velezrady a v říjnu roku 1942 odsouzena k trestu smrti. Přes četné intervence vysokých církevních činitelů a osobností společenského života byla dne 30. března 1943 ve Vídni popravena. Setnuli jí hlavu gilotinou. Pohřbena je na Wiener Zentralfriedhofu.

Marie Restituta byla blahověstena Svatým Otcem Janem II. dne 21. června 1998. Očekává se její brzké svatořečení. Radní města Brna v měsíci květnu roku 2019 rozhodli, aby byla vytvořena socha bl. Marie Restituty. Její socha má být zhotovena do 2 let od jejich rozhodnutí a nejpozději roku 2021 umístěna do husovického parku, který nese její jméno. Dne 12. září 2020 byl v Brně dokončen a světicím biskupem Mons. Pavlem Konzbulem požehnaný nový moderně pojatý kostel, zasvěcený bl. Marii Restitutě. Stojí v městské části Brno-Lesná na Nezvalově ul. č. 895/13.

*Připravil Jiří Kachlík,
Brno, Česká republika*

Bl. Marie Restituta

* 1. května 1894 v Brně-Husovicích
30. března 1943 ve Vídni

Navrácená

Den mezi věčností a světem,
cela, kam vstoupit zaváhá i kříž,
a květy mrazu jsou tu na obtíž,
prosí: Pane, dej, ať nerozkveteme
pod svastikou doby potemnělé!

Den poslední v zapomnění cele,
obraz ženy bez koruny z trnů,
tváře, na kterou neusedl čas,
černobílý však nepřikrývá jas,
závoj, co stěží poodhrnu,
odhodlání vstoupit bez obtíží

kde víra v soucit vetkána je přízí
lásky a úsměvem, lehce ukrytém.
Ať srdce zvonkohry rozkmitají
požehnání hvězd rodnému kraji
cestou nekončícím ambitem!

*Autor básně:
Jiří Ceněk, Česká republika*

LITURGICKÁ ČTENÍ

Ježíše Krista Krále - 22.listopadu 2020

1. ČTENÍ - Ez 34,11-12.15-17

Čtení z knihy proroka Ezechiela.

Tak praví Pán, Hospodin: „Hle, já sám vyhledám své stádo a ujmu se ho. Jako se pastýř stará o své stádo, když je mezi svými rozptýlenými ovci, tak budu pečovat o své ovce a vysvobodím je-

ze všech míst, kam se rozprchly v mlhavém a mračném čase. Já budu pást své stádo, já jim dám odpočinek - praví Pán, Hospodin. Budu hledat ztracené, zpět přivedu rozptýlené, obvážu zraněné, posílím slabé, budu střežit tučné a silné, pást je budu svědomitě. Co se pak týká vás, moje stádo - tak praví Pán, Hospodin - budu soudit mezi ovci a ovci, mezi berany a kozly.“

2. ČTENÍ - I Kor 15,20-26.28

Čtení z prvního listu svatého apoštola Pavla Korintánům.

Bratři! Kristus vstal z mrtvých, a to jako první z těch, kteří zesnuli. Protože smrt přišla skrze člověka, přijde skrze člověka také vzkříšení mrtvých. Jako totiž pro spojení s Adamem všichni propadli smrti, tak pro svoje spojení s Kristem všichni budou povoláni k životu. Ale každý v tom pořadí, jaké mu patří: na prvním místě je Kristus, pak ti, kteří jsou Kristovi, až přijde. Potom nastane konec, až odevzdá své království Bohu a Otci a až zlomi (vládu) všech možných knížat, mocností a sil. On totiž musí kralovat, 'dokud mu Bůh nepoloží všechny jeho nepřátele k nohám'. Jako poslední nepřítel pak bude zničena smrt. A až mu bude všechno podřízeno, tehdy se i sám Syn podřídí tomu, který mu všechno podřídil, aby byl Bůh všechno ve všem.

EVANGELIUM Mt 25,31-46

Slova svatého evangelia podle Matouše.

Ježíš řekl svým učedníkům: „Až přijde Syn člověka ve své slávě a s ním všichni andělé, posadí se na svůj slavný trůn a budou před něj shromážděny všechny národy. A oddělí jedny od druhých, jako pastýř odděluje ovce od kozlů. Ovce postaví po své pravici, kozly po levici. Tu řekne král těm po své pravici: 'Pojďte, požehnání mého Otce, přijměte jako úděl království, které je pro vás připravené od založení světa. Neboť jsem měl hlad, a dali jste mi najíst, měl jsem žízeň, a dali jste mi napít; byl jsem na cestě, a ujali jste se mě, byl jsem nahý, a oblékli jste mě; byl jsem nemocen, a navštívili jste mě, byl jsem ve vězení, a přišli jste ke mně.' Spravedliví mu na to řeknou: 'Pane, kdy jsme tě viděli hladového, a dali jsme ti najíst, žíznivého, a dali jsme ti napít? Kdy jsme tě viděli na cestě, a ujali jsme se tě, nebo nahého, a oblékli jsme tě? Kdy jsme tě viděli nemocného nebo ve vězení, a přišli jsme k tobě?' Král jim odpoví: 'Amen, pravím vám: Cokoli jste udělali pro jednoho z těchto mých nejposlednějších bratrů, pro mne jste udělali.' Potom řekne i těm po levici: 'Přýč ode mne, vy zlořečení, do věčného ohně, který je připraven pro ďábla a jeho anděly. Neboť jsem měl hlad, a nedali jste mi najíst, měl jsem žízeň, a nedali jste mi napít; byl jsem na cestě, a neujali jste se mě, byl jsem nahý, a neoblékli jste mě; byl jsem nemocen a ve vězení, a nenavštívili jste mě.' Tu mu na to řeknou také oni: 'Pane, kdy jsme tě viděli hladového nebo žíznivého, na cestě nebo nahého, nemocného nebo ve vězení, a neposloužili jsme ti?' On jim odpoví: 'Amen, pravím vám: Cokoli jste neudělali pro jednoho z těchto nejposlednějších, ani pro mne jste neudělali.' A půjdou do věčného trápení, spravedliví však do věčného života.“

1.neděle adventní - 29.listopadu 2020

1. ČTENÍ - Iz 63,16b-17,19b; 64,2b-7

Čtení z knihy proroka Izaiáše.

Ty, Hospodine, jsi náš otec, „náš vykupitel“ je tvoje dávné jméno. Proč jsi dopustil, Hospodine, že jsme zbloudili z tvých cest, že nám ztvrdlo srdce, abychom před tebou neměli bázeň? Usmíř se kvůli svým služebníkům, pro kmeny, které jsou ti vlastní! Kéž bys protřhl nebe a sestoupil! Před tvou tvář by se rozplynuly hory. Sestoupil jsi a před tvou tvář se rozplynuly hory. Od věků nikdo neslyšel, k sluchu nikomu neproniklo, oko nespatřilo, že by Bůh, mimo tebe, tak jednal s těmi, kdo v něho doufají. Jdeš vstříc tomu, kdo s radostí jedná spravedlivě, těm, kdo na tvých cestách pamatují na tebe. Hle, ty ses rozhněval, protože jsme zhřešili, byli jsme v hříších stále. Byli jsme všichni jak poskvrnění, jak špinavý šat byl každý náš dobrý skutek. Zvadli jsme všichni jak listy, nepravosti nás unášely jak vítr. Nikdo nevzyval tvé jméno, nikdo se nevzcho-pil, aby se k tobě přivinul, neboť jsi před námi skryl svoji tvář, nepravosti jsi nás vydal napospas. A přece, Hospodine, ty jsi náš otec! My hlína jsme - ty jsi nás hnětl, dilo tvé ruky jsme všichni!

2. ČTENÍ - I Kor 1,3-9

Čtení z prvního listu svatého apoštola Pavla Korintánům.

Bratři! Milost vám a pokoj od Boha, našeho Otce, a od Pána Ježíše Krista. Neustále za vás děkuji svému Bohu pro Boží milost, která vám byla dána v Kristu Ježíši. Neboť v něm jste v každém ohledu získali bohatství všeho druhu, jak v nauce, tak v poznání. Vždyť přece svědectví o Kristu bylo u vás jako pravé dokázáno, takže nejste pozadu v žádném Božím daru; jen ještě musíte vytrvale čekat, až přijde náš Pán Ježíš Kristus. On vám také dá, že vytrváte až do konce, takže budete bez úhony v onen den našeho Pána Ježíše Krista. Věrný je Bůh, a on vás povolal k tomu, abyste měli společenství s jeho Synem Ježíšem Kristem, naším Pánem!

EVANGELIUM - Mk 13,33-37

Slova svatého evangelia podle Marka.

Ježíš řekl svým učedníkům: „Dejte si pozor, bděte, protože nevíte, kdy přijde poslední den. Je to podobné jako s člověkem, který se vydal na cesty. Odešel z domu, dal svým služebníkům plnou moc, každému jeho práci a vrátnému nařídil, aby bděl. Bděte tedy, protože nevíte, kdy přijde pán domu, zdali navečer nebo o půlnoci nebo za kuropění nebo ráno, aby vás, až znenadání přijde, neza-stihl, jak spíte. Co říkám vám, říkám všem: Bděte!“

2.neděle adventní - 6.prosince 2020

1.ČTENÍ - Iz 40, 1-5, 9-11

Čtení z knihy proroka Izaiáše.

Těšte, těšte můj národ - praví váš Bůh. Mluvte k srdci Jeruzaléma, volejte k němu, neboť je skončena jeho špatnost, odčiněna jeho nepravost, vzal z Hospodinovy ruky dvojnásob za všechny své hříchy. Hlas volá: „Na poušti připravte Hospodinovi cestu, v pustině urovnejte stezky našemu Bohu! Každé údolí ať se zvýší a každá hora a pahorek ať se sníží! Co je křivé, ať se napřímí, co je drsné, ať se narovná! Hospodinova velebnost se zjeví a každé tělo společně uží, že mluvila Hospodinova ústa.“ Vystup na vysokou horu, ty, který hlásáš pro Sión radostnou zvěst, pozdvihni mocně svůj hlas, ty, který hlásáš pro Jeruzalém radostnou zvěst! Pozdvihni svůj hlas a neboj se, řekni judským městům: „Hle, váš Bůh!“ Hle, Pán, Hospodin, přichází s mocí, jeho rámě mu dává vládu. Hle, u sebe má svou mzdu a před sebou má svůj zisk. Jako pastýř pase své stádo, svým ramenem shromažďuje beránky, ve svém klínu je nese, břeží ovce šetně vede.

2. ČTENÍ - 2 Petr 3, 8-14

Čtení z druhého listu svatého apoštola Petra.

Jednu věc, milovaní, nesmíte přehlédnout: že u Pána je jeden den jako tisíc roků a tisíc roků jako jeden den. Ne, že by Pán otálel splnit to, co slíbil, jak ho někteří (lidé) obviňují z otálení, ale je k vám shovívavý, protože nechce, aby někdo zahynul, naopak chce, aby se všichni dali na pokání. Ten den Páně však přijde jako zloděj a tehdy nebesa náhle s rachotem pomínou, živly se strávi žárem i země a všechno, co se na ní bude nalézat. A tak všechno vezme za své. Jak vám proto musí ležet na srdci, abyste žili svatě a zbožně, a tak očekávali a urychlovali příchod toho Božího dne, kdy se nebesa stráví v ohni a živly rozplynou v žaru. Ale my čekáme -jak on to slíbil - nová nebesa a novou zemi, kde bude mít svůj domov spravedlnost. Když tedy na to musíte čekat, milovaní, horlivě se snažte, abyste byli před ním bez poskvrny a bez úhony v pokoji.

EVANGELIUM - Mk 1,1-8

Slova svatého evangelia podle Marka.

Začátek evangelia o Ježiši Kristu, Synu Božím: Je psáno u proroka Izaiáše: „Hle, já posílám svého posla před tebou, on ti připraví cestu. Hlas volajícího na poušti: Připravte cestu Pánu, vyrovnejte mu stezky!“ Když Jan Křtitel vystoupil na poušti, hlásal křest pokání, aby byly odpuštěny hříchy. Vycházel k němu celý judský kraj a všichni jeruzalémské obyvatelé, dávali se od něho křtít v řece Jordánu a přitom vyznávali své hříchy. Jan nosil šat z velbloudí srsti a kolem boků kožený pás. Živil se kobyilkami a medem divokých včel. Kázal: „Za mnou už přichází mocnější, než jsem já; nejsem hoden, abych se sehnul a rozvázal mu řemínek u opánek. Já jsem vás křtíl vodou, ale on vás bude křtít Duchem svatým.“

3.neděle adventní - 13.prosine 2020**1. ČTENÍ - Iz 61, 1-2a.10-11**

Čtení z knihy proroka Izaiáše.

Duch Páně, duch Hospodinův, je nade mnou, protože mě Hospodin pomazal, poslal mě zvěstovat radostnou zprávu pokorným, obvázat ty, jimž puká srdce, oznámit zajatým propuštění, svobodu uvězněným, hlásat Hospodinovo milostivé léto. Radostí budu jásat v Hospodinu, má duše zaplesá v mém Bohu, neboť mi oblékl roucho spásy, oděl mě šatem spravedlnosti jako ženicha okrášleného věncem, jako nevěstu ozdobenou šperky. Jako země rodí rostlinstvo, jako zahrada dává vzejít své setbě, tak Pán, Hospodin, dá vyrašit spravedlnosti a sláve před všemi národy.

2. ČTENÍ - 1 Sol 5,16-24

Čtení z prvního listu svatého apoštola Pavla Soluňanům.

Bratři! Stále se radujte. Bez přestání se modlete. Ve všech životních podmínkách děkujte Bohu. Tak to Bůh pro vás chce v Kristu Ježiši. Nezhášejte oheň Ducha, nepodceňujte dar promlouvání z vnuknutí, ale všechno zkoumejte, a co je dobré, toho se držte. Varujte se zla, ať se objevuje pod jakoukoli tvárností. Sám Bůh pokojem kůže vás dokonale posvětit. Ať si uchováte ducha neporušeného a duši i tělo neposkvrněné pro příchod našeho Pána Ježíše Krista. Věrný je ten, který vás povolává, a on to také splní.

EVANGELIUM - Jan 1,6-8.19-28

Slova svatého evangelia podle Jana.

Byl člověk posláný od Boha, jmenoval se Jan. Přišel jako svědek, aby svědčil o světle, aby všichni uvěřili skrze něho. On sám nebyl tím světlem, měl jen svědčit o tom světle. Toto je Janovo svědectví, když k němu žid z Jeruzaléma poslal kněze a levity, aby se ho ptali: „Kdo jsi?“ Vyznal to a nezapřel. Vyznal: „Já nejsem Mesiáš.“ Zeptali

se ho: „Co tedy jsi? Eliáš?“ Řekl: „Nejsem.“ „Jsi ten Prorok?“ Odpověděl: „Ne.“ Řekli mu tedy: „Kdo jsi? Ať můžeme dát odpověď těm, kdo nás poslali. Co říkáš sám o sobě?“ Řekl: „Já jsem hlas volajícího na poušti: ‚Vyrovnejte cestu Pánu,‘ jak řekl prorok Izaiáš.“ Ti posláni byli z farizeů. Zeptali se ho: „Proč tedy křtíš, když nejsi ani Mesiáš, ani Eliáš, ani ten Prorok?“ Jan jim odpověděl: „Já křtím vodou. Mezi vámi stojí ten, koho vy neznáte; ten, který má přijít po mně; jemu nejsem hoden rozvázat řemínek u opánek.“ To se stalo v Betánii na druhé straně Jordánu, kde Jan křtíl.

4.neděle adventní - 20.prosine 2020**1. ČTENÍ - 2 Sam 7,1-5.8b-12.14.16**

Čtení z druhé knihy Samuelovy.

Když se usadil král David ve svém paláci a Hospodin mu popřál pokoj od všech okolních nepřátel, pravil král proroku Nátanovi: „Podívej se, já bydlím v domě z cedrů, zatímco Boží archa přebývá uprostřed stanových pláten.“ Nátan odpověděl králi: „Jdi a splň všechny záměry, které máš v srdci, vždyť Hospodin je s tebou!“ Ale v oné noci ozvalo se Hospodinovo slovo k Nátanovi: „Jdi a řekni mému služebníku Davidovi: Tak praví Hospodin: Ty mi chceš vystavět dům, kde bych bydlel? Já jsem tě vzal z pastviny od ovci, abys byl vládcem nad mým izraelským lidem, a byl jsem s tebou ve všem, cos podnikal, vyhubil jsem před tebou všechny tvé nepřátele. Zjednám ti veliké jméno, jaké mají ti největší na zemi. Určím svému izraelskému lidu místo, zasadím ho tam a bude tam bydlet. Nebude se už děsit a lidé oddaní zločinu se neodvážejí ho sužovat jako dříve, v dobách, kdy jsem ustanovil nad svým izraelským lidem soudce. Popřeji mu pokoj ode všech jeho nepřátel. Hospodin ti oznamuje, že vystaví dům tobě. Až se naplní tvé dny a uložíš se ke svým otcům, vzbudím po tobě potomstvo, které vzejde z tvých útroby, a upevním jeho království. Já mu budu otcem a on mi bude synem. Tvůj dům a tvé království potrvá přede mnou navěky, tvůj trůn bude pevný navždy.“

2. ČTENÍ - Řim 16,25-27

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Římanům.

Bratři! Bůh vás může utvrdit, abyste žili podle evangelia, jak jsem vám ho hlásal, a podle kázání o Ježiši Kristu. Bylo vám zjeveno toto tajemství, které bylo skryté od věčných časů, ale nyní je zřejmé předpověďmi Písma na příkaz věčného Boha a oznámeno všem národům, aby ho vírou poslušně přijaly. A proto Bohu, který jediný je moudrý, buď skrze Ježíše Krista sláva na věčné věky. Amen.

EVANGELIUM - Lk 1,26-38

Slova svatého evangelia podle Lukáše.

Anděl Gabriel byl poslán od Boha do galilejského města, které se jmenuje Nazaret, k panně zasnoubené s mužem jménem Josef z Davidova rodu a ta panna se jmenovala Maria. Anděl k ní vešel a řekl: „Buď zdráva, milostiplná! Pán s tebou!“ Když to slyšela, ulekla se a uvažovala, co má ten pozdrav znamenat. Anděl jí řekl: „Neboj se, Maria, neboť jsi našla milost u Boha. Počneš a porodíš syna a dáš mu jméno Ježíš. Bude veliký a bude nazván Synem Nejvyššího. Pán Bůh mu dá trůn jeho předka Davida, bude kralovat nad Jakubovým rodem navěky a jeho království nebude mít konce.“ Maria řekla andělovi: „Jak se to stane? Vždyť muže nepoznávám.“ Anděl jí odpověděl: „Duch svatý sestoupí na tebe a moc Nejvyššího tě zastíní. Proto také dítě bude nazváno svaté, Syn Boží. I tvoje příbuzná Alžběta počala ve svém stáří syna a je už v šestém měsíci, ačkoli byla považována za neplodnou. Vždyť u Boha není nic nemožného.“ Maria řekla: „Jsem služebnice Páně; ať se mi stane podle tvého slova.“ A anděl od ní odešel.

ZPRÁVY Z VLASTI

Zprávy od 1. do 27. října 2020

Politické události

Volby do zastupitelstev krajů v Česku 2020

Volby do krajských zastupitelstev České republiky 2020 proběhly 2. a 3. října 2020 současně s prvním kolem voleb do Senátu. Byli zvoleni krajsí zastupitelé ve 13 krajích mimo hlavní město Prahu, kde má pravomoci obdobné krajskému zastupitelstvu Zastupitelstvo hlavního města Prahy. Jednalo se o šesté volby do zastupitelstev krajů v České republice. Vzhledem k pandemii covidu-19 vláda schválila zákon, který umožnil volit lidem v karanténě. Do zastupitelstev kandidovalo celkem 9 728 lidí, z toho 7 048 mužů (72,5 %) a 2 680 žen (27,5 %). Průměrný věk byl 48 let. Nejstaršímu kandidátu bylo 91 let a byl také nejstarším v dosavadní historii krajských voleb. Bez politické příslušnosti bylo 37 % kandidátů. Ve 13 krajích zaregistrovalo 85 subjektů celkem 215 kandidátních listin. Celkový počet křesel v krajských zastupitelstvech byl 675. Volební účast byla 37,95 %, nejmenší 32,71 % v Moravskoslezském kraji, největší 41,19 % ve Zlínském kraji. V posledních volbách byla účast 34,6 %. Rekordní volby byly v roce 2008, kdy hlasovalo 40,3 % voličů.

Nejvíce hlasů v krajských volbách získalo hnutí ANO, druhá byla Česká pirátská strana, třetí ODS a čtvrtí Starostové. Zcela propadla levice, KSČM se nedostane do devíti zastupitelstev ze 13 krajů, ČSSD nebude nejspíš v pěti krajích. Od začátku, přes jasné vítězství, bylo zřejmé, že vy-

jednávání koalic nebude mít vítězné ANO jednoduché. V řadě regionů se totiž hned po volbách začaly tvořit koalice bez jeho účasti.

Hnutí ANO premiéra Andreje Babiše ovládlo deset krajů. Celkem získalo 21,83 % a 178 mandátů. Úspěch zaznamenali Piráti, získali 12,03 % a třicetkrát víc mandátů než v předchozích volbách, celkem 91 proti původním 3. ODS mírně ztratila s 6,97 % a 53 mandáty, kdy 23 křesel ztratila. Úspěšní byli Starostové a nezávislí se ziskem 6,05 % a 40 křesly, kteří ovládli Středočeský kraj a v koalici s ODS Kradecký kraj, v Libereckém kraji vyhráli Starostové pro Liberecký kraj s 1,93 % a 22 mandáty. Velkým překvapením byla pozice hnutí SPD (Svoboda a přímá demokracie) Tomia Okamury, které získalo 6,14 % a 35 mandátů, oproti předchozím 2 a uspělo v 9 krajích. KDU-ČSL mírně oslabilo ziskem pouze 33 mandátů oproti původním 42 a získalo 5,11 %. Jejich velkou ztrátou je Zlínský kraj. Přestože stávající hejtmán Jiří Čunek získal přes devět tisíc preferenčních hlasů, suverénně nejvíce ze všech kandidátů ve Zlínském kraji, musel nakonec přikousnout těsnou porážku lidovců, jejichž byl lídrem. Zvítězilo hnutí ANO. Ve Zlíně vzniká koalice ANO, Piráti, ODS a ČSSD s jasným cílem, zastavit přípravu stavby nové nemocnice, kterou Čunek prosazoval a ještě před vypršením mandátu podepsal smlouvu o koupi pozemku pro tuto nemocnici. Lidovci s 9 mandáty půjdou ve Zlíně do opozice. TOP 09 bude mít své zástupce

v jedenácti ze třinácti krajů. V letošních volbách do krajských zastupitelstev ale strana kandidovala pouze v koalicích.

ČSSD v krajských volbách obhajovala 125 mandátů, získala jich však jen 28 a celkem 4,93 %. Přitom před osmi lety vyhrála ČSSD krajské volby v 9 krajích. Letos to tedy byl absolutní propad. Lídr strany Jan Hamáček však z výsledku voleb nevyvozuje žádné osobní závěry. Komunistická strana Čech a Moravy získala 4,76 % a 13 mandátů, přičemž původně jich měla 86. Strana má dlouhodobé problémy s oslovováním nových a mladých voličů. Předseda KSČM Vojtěch Filip i místopředsedové strany nabídli Výkonnému výboru KSČM své funkce k dispozici. Je to reakce na výsledek senátních a krajských voleb, ve kterých komunisté neuspěli. Nového předsedu komunisté zvolí 28. listopadu v Brně na sjezdu strany.

Politici v Královéhradeckém kraji dojednali složení nové koalice. Do hejtmanského křesla usedne bývalý policejní prezident Martin Červíček, politici z vítězné kandidátky ODS, STAN a Východočechů se dohodli s Koalicí pro Královéhradecký kraj a Spojenci pro Královéhradecký kraj. Přidali se k nim Piráti, kteří odmítli vládnout s hnutím ANO a ČSSD.

Povolební vyjednávání ve Zlínském kraji, kde se schyluje ke koalici vítězného hnutí ANO s Piráty, ODS a ČSSD, se nelíbí krajskému lídrovi hnutí STAN Petru Gazdíkovi. Dokonce kvůli tomu navrhuje, aby STAN, jehož je místopředsedou, odložil vytvoření opozičního bloku s Piráty před sněmovními volbami.

Povolební blok STAN a Pirátů v Plzeňském kraji vyhlásil koalici ODS a TOP 09 ke spo-

jení v krajském zastupitelstvu. Zároveň oznámili, že odstoupí od požadavku, že by se hejtmánem měl stát volební lídr Pirátů Rudolf Špoták. Místo v čele krajské samosprávy nabídl Iloně Mauritzové z ODS.

Královéhradecký kraj v následujících čtyřech letech povede pětičlenná koalice ČSSD, ODS, Koalice pro Královéhradecký kraj, Starostů a Východočechů a TOP 09. Strany podepsaly dohodu o spolupráci. Hejtmánem bude lídr kandidátky ČSSD Jiří Štěpán.

Volby do Senátu Starostové ovládli Senát, vládní strany propadly

2. a 3. října proběhlo první kolo voleb do Senátu ČR, volila se třetina senátorů, celkem 27. Účast v prvním kole byla 36,74 %. Do druhého kola postoupili vždy první dva kandidáti. Pouze jediný kandidát získal v prvním kole více než polovinu hlasů, a stal se senátorem ihned. Křeslo obhájil Zbyněk Linhart za Starosty v obvodu Děčín. Druhé kolo proběhlo o týden později 9. a 10. října a účast v něm byla nízká, přišlo 16,74 % voličů, nejméně v Karviné, 7,7 %. Nejvíce pak v Praze 5, kde bylo 25,5 %. Zatím nejnižší účast ve druhém kole senátních voleb byla v roce 2016, kdy přišlo hlasovat 15,38 % voličů. Před dvěma lety to bylo 16,49 % a před šesti lety v obvodech, kde se hlasovalo i letos, účast v druhém kole dosáhla 16,69 %.

Hnutí STAN a SLK získaly dohromady 11 senátorů. Za ODS bylo zvoleno pět kandidátů, za KDU-ČSL tři. Volbami zdvojnásobili své senátní zastoupení TOP 09 a Piráti. Piráti budou mít dva senátory a TOP 09 čtyři. Na znovuzvolení dosáhli oba finalisté hnutí Senátor 21. Po jednom senátorovi budou mít nově Svobodní a Hradecký demokratický klub.

Nejsilnější frakci by měli mít nyní po volbách v Senátu Starostové společně s TOP 09, a to 28 členů. V klubu ODS by mělo být nejméně 21 senátorů. Klub KDU-ČSL by si měl zachovat 12 členů. Čtvrtou největší frakci by měl být i s pirátskými senátory Klub pro liberální demokracii - Senátor 21 se sedmi členy. Klub ANO by měl být šestičlenný. ČSSD si připsala nulu a po krajských volbách došlo k jejímu dalšímu velkému propadu. Strana obhajovala 10 mandátů, boj sváděla v okrsku Karviná, kde stála proti koaličnímu partnerovi z ANO. Ani tam ale neuspěla. ČSSD tak přišla v Senátu o klub.

„Bereme senátní volby jako jednoznačnou prohru,“ uvedl předseda ČSSD Hamáček.

Do horní komory Parlamentu usedne například Pavel Kármik, Jan Sobotka, Marek Ošřádal, Jan Grulich, Ondřej Šimeta a Josef Bazala, který vyhrál nad současným senátorem Valentou. Post senátora naopak obhájil Václav Láška, který porazil diplomata a ředitele knihovny Václava Havla Michaela Žantovského.

Mezi vítězi druhého kola je také Roman Kraus, který porazil bývalou ombudsmanku Annu Šabatovou. Senátorská křesla obhájí Jitka Seitlová a David Smoljak. K dalším patří Petr Štěpánek, Miroslav Plevný, Helena Pešatová, Josef Klement, Jan Holásek, Lumír Aschenbrenner a Tomáš Třetina. Ve volebním obvodu Trutnov bude senátorem opět Jan Sobotka.

Novou senátorkou za volební obvod Praha I se stala bývalá šéfka Sněmovny Miroslava Němcová z ODS, Němcová jasně vyhrála už první kolo. Náskok udržela a senátní křeslo ji předá bývalý rektor Univerzity Karlovy Václav Ham-

pl. V obvodu Praha 5 lidé znovu do Senátu vyslali Václava Lásku a v Praze 9 nejvíce hlasů získal a křeslo v horní komoře parlamentu obhájil David Smoljak.

V obvodu Praha 5 nedokázal své vítězství z prvního kola uhájit Michael Žantovský, nestraník za koalici TOP 09, ODS, STAN). Senátorem tak zůstává advokát a předseda senátního klubu Senátor 21 Václav Láška, který šel do voleb s podporou Pirátů, Zelených a KDU-ČSL.

Senátní volby na Olomoucku vyhrál Marek Ošřádal ze STAN, na Přerovsku obhájila svůj post Jitka Seitlová z KDU-ČSL.

Mezi nově zvolenými senátory je také kandidátka Pirátů Adéla Šipová. Ta se do horní komory Parlamentu dostala jako vůbec nejmladší, je jí 40 let a 18 dnů.

Starosta plzeňských Slovan Lumír Aschenbrenner z ODS obhájil senátorský post. V obvodu Plzeň-město zvítězil s náskokem téměř dvaceti procent za druhým Danielem Kusem z Pirátů. Suverénní vítězství si připsal také Miroslav Plevný ze STAN, který zvítězil ve volebním obvodu Cheb a Tachovsko nad Jaroslavou Brožovou Lampertovou z ANO.

Vítězem senátních voleb na Trutnovsku se stal podle očekávání vrchlabský starosta Jan Sobotka (STAN). Na Rychnovsku naopak překvapil a dosavadního senátora Miroslava Antla porazil ředitel školy v Dobřanech Jan Grulich. Senátorem za hradecký obvod bude právník Jan Holásek.

Voliči poslali do Senátu za Chebsko čtyřiapadesátiletého vysokoškolského učitele a chebského místostarostu Miroslava Plevného (STAN). Dali mu 70,31 procenta hlasů. V

druhém kole tak porazil starostku Velké Hleďsebe Jaroslavou Brožovou Lampertovou z ANO, která získala 29,68 procenta hlasů.

Českou republiku postihla druhá vlna koronaviru

Počátkem října došlo v České republice k výraznému zhoršení stavu pandemie covid-19. Vláda v pondělí 12. října po celodenním zasedání bezpečnostní rady státu, konzultaci s odbory a zaměstnavateli a jednání s opozicí rozhodla a v pozdních večerních hodinách na tiskové konferenci vyhlásila řadu omezujících opatření v boji proti koronaviru. Tato omezení byla v následujících dnech stále zpřísněována, a tak v současnosti platí v České republice přísná opatření podobně jako na vrcholu první vlny pandemie na jaře tohoto roku.

Od středy 14. října vláda uzavřela všechny restaurace, bary a kluby. Nařídila, že na distanční výuku přejdou všechny školy s výjimkou mateřských. To výrazně zasáhlo první stupně základních škol i jejich rodiče, protože ti museli zůstat doma z práce a děti hlídat. Shromazďování se omezilo na šest lidí a na veřejnosti byla zakázána konzumace alkoholu. Bylo nařízeno povinně nosit roušky na zastávkách hromadné dopravy.

Kvůli koronavirové krizi stát opět využije rezerv. Zhruba 2 500 lůžek ze Správy státních hmotných rezerv (SSHR) se využije k navýšení kapacity nemocnic. Informoval o tom ministr vnitra a šéf Ústředního krizového štábu Jan Hamáček. Odborníci v minulosti uvedli, že české zdravotnictví zvládne asi 33 tisíc hospitalizovaných s covidem-19. Ministr zdravotnictví Prymula oznámil, že během několika dní bude připraveno v nemocnicích 10 tisíc

lůžek, a dále prohlásil, že se bude v brzkou připravovat plošné testování celého národa. Česká armáda připravuje polní nemocnice v prostorách pražského výstaviště. Podobná polní nemocnice má být otevřena i na výstavišti v Brně.

„Máme jen jeden pokus, pokus, který musí být úspěšný,“ uvedl na tiskové konferenci premiér Andrej Babiš. „Nemáme před sebou rok, nemáme měsíc. Daná opatření se musí projevit do čtrnácti dnů. Nikdo nepředpokládal, že akcelerace z minulého týdne bude taková, jaká je,“ přiznal ministr zdravotnictví Roman Prymula.

Prezident Miloš Zeman pronesl v pátek večer 16. října projev k národu. Mluvil v něm především o dodržování vládních opatření a apeloval na veřejnost, aby striktně nosila roušky. Policii nabádal k udělování pokut při nedodržování zákazů. Ve své řeči chválil ministra zdravotnictví Prymulu a varoval před dezinformacemi a radami samozvaných odborníků.

Největší obavy jsou z nedostatku zdravotníků v nemocnicích. Počty nakažených lékařů, sester i ošetřovatelů rostou stejnou rychlostí jako ve zbytku společnosti. Nevíc některé lékařky a sestry musely zůstat doma s malými dětmi. Vláda vyhlásila, že pro děti zaměstnanců ve zdravotnictví, bezpečnosti, armádě, hasičů a dalších důležitých institucí budou otevřeny některé vybrané školy, aby tam děti měly náhradní program a rodiče mohli do práce. Na posilu zdravotnictví byli povoláni do nemocnic a odběrových míst medicí vyškolení ročníci medicíny a také studenti středních zdravotnických škol.

Denně se provádí třicet až čtyřicet tisíc testů. Ve druhé

polovině října byl nárůst nakažených koronavirem denně přes deset tisíc nových případů, výjimkou nebyly dny, kdy počet nakažených přesáhl 15 tisíc případů. Každé dva až tři dny bylo hlášeno sto mrtvých s koronavirem.

Vzhledem ke stále se zhoršující situaci vláda přistoupila k radikálním opatřením a 21. října vyhlásila tzv. polooviční lockdown. Od čtvrtka 22. října omezila volný pohyb s výjimkou cest do práce a na nákup, uzavřela obchody s výjimkou potravin či lékáren. Dále platí nařízení o omezení volného pohybu osob a kontaktu s lidmi na dobu nezbytně nutnou. Na veřejných místech mohou lidé pobývat pouze ve dvou, s výjimkou pro členy domácnosti, děti nebo lidi vykonávajících společné zaměstnání. Nařízení je odstup 2 metrů.

Shromáždění (demonstrací apod.) se nově může zúčastnit pouze 100 lidí, a to ve skupinách nejvýše po 20 lidech a při zachování rozestupů mezi skupinami účastníků alespoň dva metry. Fungovat bude nadále veřejná hromadná doprava. V platnosti zůstanou roušky ve vnitřních prostorách, autech a v zastavěných částech měst, s výjimkou pro členy jedné rodiny nebo sportovce.

Mezi výjimky z omezení pohybu patří cesty do zaměstnání a výkonu podnikatelské činnosti, cesty za rodinou a blízkými, obstarávání základních potravin, potřeb a služeb, a to i pro jinou osobu. Lidé mohou nadále navštěvovat zdravotnická zařízení a zařízení sociálních služeb, včetně zajištění doprovodu jinému člověku. Povoleny jsou i cesty za účelem vyřízení úředních záležitostí. Opatření zůstanou v platnosti do 3. listopadu, do kdy je zatím vyhlášen nouzový stav. Bude-li třeba, vláda nou-

zový stav prodlouží a momentálně je to velmi pravděpodobné.

Česká republika je v současné době jednou z nejvíce postižených zemí v Evropě, i když ostatní země, kromě Německa, hlásí podobně rychlý nástup druhé vlny koronavirové pandemie.

Česká vláda požádala o pomoc i zahraničí. Přichází předně zdravotnická technika, zvláště plicní ventilátory. Německo, především Bavorsko, nabídlo volnou kapacitu lůžek v jejich nemocnicích. Lékařské týmy vyšle Americká Národní garda z Texasu a Nebrasky. Premiér Andrej Babiš oznámil, že čtyři sedmičlenné americké týmy by měly dorazit v posledním říjnovém týdnu.

Zeman odsunul udělování vyznamenání na příští rok

Nebude ani pietní akt na Vítkově

Slavnostní akt udělování státních vyznamenání se letos konat nebude. Prezident Miloš Zeman ocenění vybraným osobnostem udělí, předá je však kvůli epidemii koronaviru až příští rok. Hrad letos zveřejní jen seznam oceněných, řekl na tiskové konferenci kancléř Vratislav Mynář. Vyhověl tak návrhu ministra zdravotnictví Romana Prymulu.

Na základě doporučení ministra zdravotnictví Romana Prymulu pan prezident rozhodl, že ústavní akt předávání státních vyznamenání bude odsunut a bude se konat 28. října v příštím roce, uvedl Mynář. Seznam, komu bylo vyznamenání uděleno, se objeví na stránkách Pražského hradu 28. října ve 20 hodin. „Chtěl bych všem vyznamenaným v letošním roce poděkovat za to, že chtěli osobně přijet a převzít si vyznamenání z rukou pana prezidenta,“ dodal.

„28. říjen si na Pražském hradě připomeneme pro nás symbolicky slavnostním střídáním hradních stráží, které proběhne v pravé poledne. A na konci střídání zazní hymna České republiky,“ uvedl Mynář. „Ve večerních hodinách 28. října bude první nádvoří Pražského Hradu slavnostně nasvíceno v barvách české trikolory,“ dodal.

Ministerstvo obrany se rozhodlo zrušit pietní akt, který se každoročně koná na pražském Vítkově u příležitosti státního svátku 28. října. Důvodem je vývoj epidemické situace a s ní související opatření vlády. K Národnímu památníku na Vítkově si tradičně chodí politici a zástupci státních institucí připomenout výročí 28. října 1918, kdy vzniklo samostatné Československo. Účastníci piety pokládají věnce a květiny u hrobu Neznámého vojína.

Ministr zdravotnictví

Prymula odvolán z funkce

Ministra zdravotnictví Romana Prymulu přistihli reportéři Blesku ve středu 21. října v noci u jedné z pražských restaurací a následně zveřejnili fotografie z této události. Podle vládních nařízení však tyto podniky musí v současnosti být uzavřeny. Prymula, který navíc byl v těsné blízkosti cizích osob bez roušky, tak porušil i další opatření, které sám prosazuje. V restauraci byli podle serveru ve stejnou dobu i další lidé, včetně předsedy poslanců ANO Jaroslava Faltýnka.

Faltýnek se v pátek ve Sněmovně za setkání s Prymulou omluvil. Řekl, že jde o jeho chybu, že se s majitelem restaurace zná a s Prymulou probíral misi vojenských zdravotníků ze Spojených států.

Ministr vnitra a šéf Ústředního krizového štábu Jan Ha-

máček a ministr kultury Lubomír Zaorálek, kteří jsou oba z ČSSD, Prymulu vyzvali k odstoupení z funkce. „Pravidla platí bez pardonu pro všechny. Ignorovat nošení roušky je absolutní výsměch občanům naší republiky, je to jednoznačně neomluvitelné selhání.“

Premiér Babiš ihned vyběhl ministra Prymulu k rezignaci a stejně tak vyběhl k rezignaci na funkci místopředsedy hnutí ANO také Faltýnka. „Je to pro mě absolutní šok, nechápu, když požadujeme od lidí, aby dodržovali pravidla, nosili roušky, dokonce i v autě, a komplikujeme život lidí tím, že jsme zavřeli restaurace a obchody, omezujeme lidi v pohybu, tak musíme jít příkladem,“ prohlásil Babiš. Podle něho se taková chyba nedá omluvit. „Je mi úplně jedno, co tam pan ministr s panem Faltýnkem dělali. Nemůžeme kázat vodu a pít víno. Myslím si, že pan ministr by měl jít příkladem bez dalších vytáček,“ pokračoval Babiš. „Z toho důvodu jsem požádal ministra o rezignaci. V případě, že by to neudělal, tak ho odvolám,“ dodal premiér.

„Stojím tady jako člověk, který vypadá, že káže vodu a pije víno. To, co je nesmírně důležité, je dodržování jakýchkoli symbolů - tedy, že by lidé, kteří rozhodují o opatřeních, je měli samozřejmě dodržovat. Na základě obrázků, které se dneska objevily v Blesku, to vypadá, že jsem něco porušil. Já tady s plnou vážností říkám, že jsem nic neporušil,“ prohlásil následně Prymula před novináři. „Samozřejmě je možností pana premiéra, aby mě odvolal,“ dodal Prymula. O odvolání ministra nicméně může premiér podle Ústavy pouze požádat prezidenta. Ač se předpokládá, že hlava státu by šéfovi vlády

měla vyhovět, Zeman už v minulosti ukázal, že to může odmítnout.

Premiér Andrej Babiš předal prezidentovi Miloši Zemanovi návrh na odvolání ministra zdravotnictví Prymulu. Navrhl mu i to, kým ho nahradit. „Je to velmi kvalitní kandidát. Hlavně je to lékař, který má velké zkušenosti ze zahraničí,“ řekl Babiš. Zeman se s premiérovým kandidátem na post ministra zdravotnictví sejde v úterý 27. října. Životopis, který přivezl premiér Babiš do Lán, patří podle informací serveru Lidovky.cz náměstkovi brněnské fakultní nemocnice Janu Blatnému. Ten v pátek před premiérovou cestou za Zemanem přijel za Babišem na jednání na Úřadu vlády. Po něm nechtěl nic komentovat. Jan Blatný je dětský hematolog, zaměřuje se na léčbu dětí s touto poruchou srážlivosti krve. Je přednostou oddělení dětské hematologie a biochemie a zdravotnickým náměstkem pro pracoviště Dětská nemocnice Fakultní nemocnice v Brně.

Do Lán se Babiš vypravil, aby odstranil výhrady prezidenta Zemana k Prymulovu odvolání. Podle hlavy státu Prymula totiž vyřešil první vlnu epidemie koronaviru natolik dobře, že mu Zeman chce udělit při příležitosti státního svátku nejvyšší státní vyznamenání, Řád bílého lva. Kromě toho, že chce Zeman ministra vyznamenat, Prymula měl také v minulosti kandidovat za Stranu práv občanů Zemanovci, i když si to nakonec rozmyslel. Bylo to v roce 2014, kdy měl kandidovat za SPOZ v Královéhradeckém kraji, kde dříve vedl nemocnici. Prymulovi navrhl Babiš, aby působil v expertní skupině epidemiologů.

„Doufám, že vše proběhne tak, abych nejpозději ve čtvrtek mohl uvést nového ministra do funkce,“ řekl Babiš. Tedy den poté, kdy Zeman vyhlásí, že Prymulovi udělil vyznamenání.

Ze Slovenska

Slováci otestují na covid vojáci. Akce má název Společná zodpovědnost

Na Slovensku proběhne plošné testování na koronavirus obyvatel starších deseti let. Akci pod názvem Společná zodpovědnost a s ní spojené přípravy provede armáda, zapojí se ale i další složky státu. Rozhodla o tom vláda premiéra Igora Matoviče. Ten označil zmíněný krok za poslední možnost před celostátní karanténou.

Hlavní část testování se uskuteční na přelomu října a listopadu a v první polovině listopadu, již na konci příštího týdne budou testy vykonávány ve čtyřech nejpočetnějších okresech na severu a východě pětimilionového Slovenska. Od plošných testů si slovenští politici slibují odhalení ohnisek nákazy.

„Jde o největší logistickou operaci v novodobých dějinách Slovenské republiky. Úspěch celé operace se v první řadě zakládá na ochotě lidí spolupracovat. Žádám vás o zodpovědnost při přístupu k testování,“ řekl novinářům ministr obrany Jaroslav Nad' po mimořádném jednání kabinetu.

Dodal, že do testování bude zapojeno na 50 000 lidí ze státního aparátu včetně nanejvýš 8 000 vojáků. „Lockdown je jedna možnost, potivě přetestování Slovenska je druhá možnost,“ uvedl Matovič.

Bratislava podle dřívějších informací již objednala 13 milionů takzvaných antigenových testů v ceně zhruba čtyřeur za kus. Jde sice o méně přesné testy, než jsou obvykle používané PCR testy, výsledek je ale k dispozici rychleji. Slovensko v posledním období zaznamenává výrazný nárůst počtu potvrzených případů nakažených koronavirem. Hranici tisíc potvrzených případů denně infekce země překonala 7. října, zhruba o týden později zase testy poprvé odhalily přes 2 000 infikovaných.

Ekonomika

Poslanci schválili delší ošetrovné, kompenzaci pro podnikatele i přerušení EET

Nárok na ošetrovné při péči o děti do deseti let budou mít lidé po celou dobu uzavření škol. Schválili to poslanci. Výše ošetrovného nesmí klesnout pod čtyři stovky za den a oproti původnímu vládnímu návrhu bude vyšší, 70 procent denního vyměřovacího základu. Poslanci podpořili i kompenzaci 500 korun denně pro podnikatele, jimž vláda „vypnula“ podnikání, a přerušení EET (Elektronické evidence tržeb) do konce roku 2022.

Poslanci kývli na paušální daň pro podnikatele s ročním příjmem do milionu

Zavedení paušální daně schválili poslanci. Budou ji moci uplatnit osoby samostatně výdělečně činné s ročním příjmem do milionu korun, tedy neplátcí DPH. Vláda původně navrhovala, aby hraniční částka byla o 200

tisíc korun nižší. Zákon nyní musí ještě posoudit Senát.

Paušální daň znamená, že OSVČ nebude muset – pokud se tak sám rozhodne – platit extra zdravotní a sociální odvody a daně, ale jen jednu jedinou částku, která by zahrnovala vše. Paušální daň má být v příštím roce 5 469 korun měsíčně, původně to mělo být o něco více – 5 740 korun.

„Je skvělé, že je paušální daň konečně na světě. Malým podnikatelům ulehčí život, sníží administrativu a živnostníkům tak zbyde více času na vlastní podnikání. Jsem moc rád a děkuji i poslancům z dalších stran, že nakonec podpořili náš pozměňovací návrh zvyšující hranici ročních příjmů z vládou navrhovaných 800 tisíc na 1 milion korun Kč. Paušální daň tak bude moci využít větší část podnikatelů,“ uvedl autor pozměňovacího návrhu, poslanec ODS Jan Skopeček.

Neprošel návrh Piráta Mikuláše Ferjenčíka, aby se zároveň zvýšila sleva na dani na poplatníka z 24 840 na 33 tisíc korun, ani návrh Jana Hrnčíře z SPD, aby se zvýšila na 30 tisíc korun.

Pro návrh zákona o paušální dani hlasovalo 84 z 98 přítomných poslanců napříč kluby. Piráti se zdrželi hlasování.

Kurzovní lístek

26. 10. 2020 (střed)

EUR, 1	27,295
Kanada, 1	17,519
USA, 1	23,091

Zpracováno podle:
<https://www.idnes.cz>

CÍRKEV DOMA A VE SVĚTĚ

Papež oznámil jmenování třinácti nových kardinálů

Papež během své pravidelné polední promluvy před modlitbou Anděl Páně v neděli 25. října svolal na 28. listopadu t.r. kardinálskou konzistoř ke jmenování 13 nových kardinálů.

Jsou to:

Mons. Mario Grech, generální sekretář biskupské synody, Malta;
Mons. Marcello Semeraro, prefekt Kongregace pro svatořečení, Itálie;
Mons. Antoine Kambanda, arcibiskup Kigali, Rwanda;
Mons. Wilton Gregory, arcibiskup Washingtonu, USA;
Mons. José Advincula, arcibiskup Cuzco, Filipíny;
Mons. Celestino Aós Braco, arcibiskup Santiaga de Chile; Chile;
Mons. Cornelius Sim, titulární biskup Puzie Numidia a apoštolský vikář Bruneje, Kuala Lumpur, Malajsie;
Mons. Augusto Paolo Lojudece, arcibiskup Siena-Colle Val d'Elsa-Montalcino; Itálie;
Fra Mauro Gambetti, minorita, gvardián františkánského konventu v Assisi; Itálie.

Spolu s nimi začleňují do kardinálského kolegia:

Mons. Felipe Arizmendi Esquivel, emeritní biskup San Cristóbal de las Casas, Mexiko;
Mons. Silvano M. Tomasi, titulární arcibiskup Asolo, bývalý apoštolský nunciatus, Itálie;
Fra Raniero Cantalamessa, kapucín, kazatel Papežského domu, Itálie;
Mons. Enrico Feroci, farář v Santa Maria del Divino Amore v Castel di Leva, Itálie.

Modleme se za nové kardinály, aby mi utvrzením svého přilnutí ke Kristu pomáhali v mé službě římského biskupa pro dobro celého svatého věřícího lidu Božího.

Markantní manipulace papežových výroků o stejnopohlavních párech

Dobře maskované střihy, vytváření nových kontextů a uplatnění materiálů záměrně vypuštěných při autorizaci jednoho z papežových rozhovorů – jedním slovem manipulace stojí za nejnovějším mediálním rozruchem kolem údajně nového papežova přístupu ke stejnopohlavním párům.

Dokumentární snímek rusko-amerického režiséra Jevgenije Afinejevského, představený ve středu 21. října na filmovém festivalu v Římě, nese jednoslovný název „František“ a klade si za cíl představit současný pontifikát. Při práci na dokumentu získal režisér přístup k rozsáhlé vatikánské audiovizuální dokumentaci. Jak se však ukázalo, při nakládání s materiály se vzdalil novinářské a autorské etice. Poselství o změně přístupu papeže Františka k homosexuálním párům, masívně převzaté světovými médii, není totiž záznamem nové papežovy výpovědi, nýbrž montáží, ke které byl využit velmi dlouhý (téměř hodinu dvacet minut) rozhovor s mexickou novinářkou Valentinou Alazraki z května loňského roku.

Vzhledem k tomu, že mnozí interpretovali americký filmový dokument jako změnu magisteria a z takto manipulovaného snímku vyvozují závěry o novém papežově postoji, podívejme se blíže na původní kontexty pospojovaných fragmentů čtyř vět.

„Homosexuálové mají právo být v rodině. Jsou Božími dětmi a mají právo na rodinu. Nikdo nesmí být vylučován,“ zní ve filmu z papežových úst a vytváří se dvojznačný dojem, že by mohlo jít o podporu tzv. homosexuálních manželství a adopce dětí těmito páry. Kontext, v

němž papež tuto větu vyslovil, byl však naprosto opačný. Hovořil o přijetí dětí s homosexuálními sklony v jejich rodině.

„Kdybychom se přesvědčili o tom, že jsou to Boží děti, mnohé by se změnilo. Jednou mi v letadle položili otázku – pak jsem se rozzlobil, protože jedny noviny to zveřejnily – o rodinné integraci osob s homosexuální orientací. Řekl jsem tehdy, že homosexuálové mají právo na to, aby žili v rodině, a rodiče mají právo na uznání homosexuality svého dítěte. Z rodiny nelze nikoho vyhnat ani mu znemožnit listenčí. Dále jsem chtěl říci, že když se u dospívajících projeví nějaká známka této orientace, je třeba vyhledat odborníka, ale namísto toho jsem užil slovo „psychiatr“. Ony noviny pak napsaly: „Papež posílá homosexuály za psychiatrem“. To není pravda! Tutéž otázku mi položili ještě jednou, a já jsem zopakoval, že tyto lidé jsou Boží děti, mají právo na rodinu. Vysvětlil jsem, že užití toho slova byl omyl, že jsem mluvil něco jiného. Když si všimnete něčeho, co se vymyká běžnému kontextu, nezaměřujte se na ono slůvko, abyste popřeli všechno ostatní. Zdůraznil jsem, že homosexuál má právo na rodinu, což neznamená schvalování homosexuálních úkonů.“ – Říká doslova papež v rozhovoru s Valentinou Alazraki, která dále rozvíjí téma mediálního vytrhování z kontextu a manipulativního užívání papežových výroků.

V témže rozhovoru se novinářka ptá také na jiné případy, kdy se na veřejnost dostaly výroky zdánlivě protirečící magisteriu. Zmiňuje audienci pro španělského transsexuála a papež konstatuje, že lidé po setkání s ním často řeknou „více než jim papež pověděl“. Dodává také, že si uvědomuje riziko otevřenosti vůči všem:

„Jistě, je to riziko. Všichni lidé ale jsou Boží děti, všichni jsme Boží děti. Všichni. Nemohu nikoho odepsat. Musím si dávat pozor na lidi, co hrají špinavou hru, kladou mi léčky. Ovšem nikoli odepisovat... Nemohu ani takovému člověku říci, že jeho jednání je v souladu s tím, co chce církev. To nemohu udělat. Musím ale vyslovit pravdu: „Jsi Boží syn a jako takového tě Bůh miluje. Promluv si o tom s Bohem“ – řekl papež František v odpovědi přesně rozlišující mezi přijetím člověka a schvalováním jeho jednání.

V novém dokumentárním snímku Jevgenije Afinejevského navazují na pasáž o právu na rodinu slova: „To, co musíme vytvořit, je zákon o občanském soužití (convivencia civil). Takto by homosexuálové mohli požívat zákonné krytí. Normy tohoto typu jsem hájil.“ Tato poslední pasáž se v publikované verzi rozhovoru s mexickou novinářkou neobjevuje. Buď ji vypustila sama nebo byla vypuštěna při autorizaci rozhovoru. Můžeme nicméně citovat kontext, na nějž tato slova navazovala. Valentina Alazraki připomíná, že František během svého působení v Buenos Aires bojoval proti svazkům osob stejného pohlaví a ptá se, zda papež souhlasí s míněním těch, kdo tvrdí, že po zvolení papežem se stal liberálnější. „Odkakživa jsem hájil věrouku. Je zajímavé, že onen zákon o homosexuálním manželství – mluvit o homosexuálním manželství je ovšem rozporuplné...“, odpověděl František, avšak věta zůstává nedokončená. Je tedy zřejmé jen tolik, že se hovořilo o argentinské legislativě a že se papež vymezoval proti konceptu homosexuálního manželství.

Režisér Jevgenij Afinejevsky, sám homosexuální aktivista, vyjádřil po premiéře překvapení nad „bouří“, kterou film vyvolal. Jak sdělil americké vatikanistce Cindy Wooden, papež shlédl loni v srpnu třicetiminutovou ukázkou z filmu. O tom, že by obsahovala také inkriminované pasáže, lze vážně pochybovat.

Autor článku: Johana Bronková, Vatican News
 Podle zpráv České biskupské konference

Všichni jsme na cestě ke svatosti

Pastýrský list brněnského biskupa Vojtěcha Cikrleho
ke slavnosti Všech svatých v neděli 1. listopadu 2020

Milé sestry, milí bratři,

dnes je slavnost Všech svatých.

Kdo je to svatý? Zjednodušeně se dá říct, že je to člověk, který je zcela odevzdán do Boží vůle. S Ježíšem Kristem se obrací k Otci, hledá, co se mu líbí, a podle toho jedná. Bůh v osobě Ježíše Krista k sobě v průběhu novozákonních dějin přitahoval a stále přitahuje lidi, kteří se tak, jako on,

stávají jeho viditelnou tváří. Je to obdivuhodně rostoucí strom, jehož kořeny sahají od svatých osob Starého zákona až k Panně Marii a k jehož kmenu patří všichni, které si dnes připomínáme. Včetně těch, které si pamatujeme z nedávné minulosti, jako svatého papeže Jana Pavla II., Matku Terezu z Kalkaty a další. Tito lidé jsou s Bohem důvěrněji spojeni nejen blízkostí, ale i starostí o nás a tvoří s námi jednu rodinu, jedno společenství.

Naši předkové stavěli podél cest sochy světců – a mělo to pro jejich život velký význam. Obdivovali Boží působení v lidech, kteří dokázali žít s Bohem a s jeho pomocí zvládat své životní situace. Dnes nás obklopují nepřehlédnutelné reklamy, které radí, jakou si vybrat značku auta, jaký počítač, jakou vůni, v jakých botách chodit a co si obléknout, abychom byli *in*... Sochy světců byly a jsou reklamy na to, jak žít. Svatí se nikdy nevznášeli v oblacích, ale žili v každodenní tvrdé realitě. Často jim šlo nejen o zdraví, ale také o život. My občas sami sebe přesvědčujeme, nebo nás o tom přesvědčují druzí, v jak těžké situaci a nepřízní doby žijeme – a tím nemyslím jen aktuální koronavirovou. Svědkové víry takto neuvažovali. Naopak. Ve všech životních situacích, nejen těch dobrých či úspěšných, ale i obdobích moru, hladu, válek, rozvrátů a nejruznějších ohrožení a krizí se v úzkém společenství s Kristem stávali pro druhé světlem, které díky okolním temnotám víc vynikalo. Odkazují nám nepochybnou zkušenost, že řešení jakýkoliv životních situací je nám vždycky tak vzdálené, jak jsme my sami vzdáleni od Boha.

Přejeme si být zdraví, úspěšní, milovaní. Kolik z nás dnes touží stát se svatým?

Bůh ke svatosti nevolá vznešené, nehřešící, nejšikovnější, nejpilnější. On si volá obyčejné lidi, kteří znají svou slabost a omezenost, aby zahanbil ty, „kteří smýšlejí pyšně“ (Lk 1,51), kteří se domnívají, že jsou něco víc, že mají dobré pracovní postavení, politickou či jinou moc, dobré finanční a

materiální zajištění. Světcí si přáli jediné – žít v úzkém přátelství s Ježíšem Kristem. Nesnažili se Boha pochopit, ale prostě s ním žili. A protože s ním žili, mohli lépe chápat, co se mu líbí. Každý z nás má možnost je následovat v tom nejnějnějším – v jejich bezvýhradném odevzdání se Kristu. A to je vrcholné umění života. „Mějte v sobě to smýšlení, jaké měl Kristus Ježíš,“ radil Filipánům sv. Pavel. (Flp 2,5) Vyjdeme-li na tuto cestu, octneme se bez ohledu na věk a na všechno, co jsme dosud prožili, na prahu velkého dobrodružství. Nebudeme vědět, co nás čeká zítra, za měsíc, za rok. Přesto bude naše srdce – v pokoře a důvěře obrácené k Ježíši – zakoušet mír a jistotu.

Život s Ježíšem je cesta v realitě tohoto světa. Tohoto. Ne nějakého vysněného, ideálního. Nebýt právě našeho tolik kritizovaného světa a jeho nedostatků, žádný světec by nevyrostl. A to skýtá šanci pro každého z nás. Nebojme se mít odvalu odpovědět s izraelskou dívkou Marií na Boží pozvání: „Jsem tvá služebnice, jsem tvůj služebník. I já chci to, co chceš ty, můj Pane.“ (srov. Lk 1,38) A skrze takový postoj člověka přichází do našeho světa Ježíš Kristus.

Přál bych si, aby osobní svědectví života každého z nás bylo věrohodné. Abychom dokázali svědčit, že nás na našich cestách vede Ježíš Kristus. Kde to tak není, jsou všechna slova zbytečná. A jak už jsem uvedl – viny, zklamání, bezmoc, zkoušky a jakákoliv myslitelná noc se mohou stát prostorem, ve kterém zazáří díky Vzkříšenému Kristu světlo. V tomto světle zahlédneme nejen nesmírnou lásku Boha Otce a jeho Syna, ale pocítíme i moc Ducha Svatého, který z nás tvoří „svědky“. Modleme se a jednejme tak, abychom se v dnešním nejistém a v mnoha ohledech nemocném světě stali znamením naděje a svědky jistoty, po které lidé touží.

Milé sestry, milí bratři, doby krizí a přerodů byly vždy dobami světců. Také dnešní doba je prostorem a výzvou ke svatosti. K opravdovosti života a věrnosti evangeliu. Bůh od nás nepožaduje úspěch. Požaduje od nás jenom upřímnou snahu. I v naší době je žeň hojná, i dnes je mnoho hladovějících a žiznících po živém Bohu, ale dělníků je málo! Staňme se těmito dělníky i my. (Mt 9,37; Lk 10,2) Na každém z nás nesmírně záleží.

Kéž bychom mohli spolu se svatým Pavlem radostně zvolat: „Už nežiji já, ale ve mně žije Kristus!“ (Gal 2,20)

K tomu každému z vás žehnám.

Váš biskup Vojtěch

Podle ACEB 09/20 biskupství brněnského

Pyramidy v obci Soutice

JUDr. Vojtěch Zamarovský,
spisovatel, překladatel a historik

Že je to fantazie? Že to není pravda? Je to snad „fake news“? Mýlíte se. Povím vám příběh o tom, jak se k naší obci Soutice přiblížily egyptské pyramidy téměř na dosah ruky.

Do obce Soutice, ležící v okrese Benešov ve Středočeském kraji, se v sedmdesátých letech minulého století přistěhoval pan JUDr. Vojtěch Zamarovský, historik, spisovatel a překladatel slovenského původu. Letos, dne 5. října 2020, uplynulo 101 roků od jeho narození. U nás v Souticích si koupil chalupu. Během krátké doby zde našel klidné místo pro psaní svých knih, a nejen to. Získal tady mnoho dobrých přátel. Přátel, od kterých vyžadoval, aby mu říkali: „Vojtěchu“. Měl jsem také tu čest ho takto oslovovat. Spolu jsme prodiskutovali nejedno téma a vypili nejednu skleničku Metaxy. (Poznámka: Metaxa je řecká pálenka. Je to směs brandy, koření a vína.) Metaxu pil moc rád. Říkával, že jsou to zhmotnělé „slunečné lůčce“. O slunečních paprscích něco věděl a hodně si jich během svého života užil.

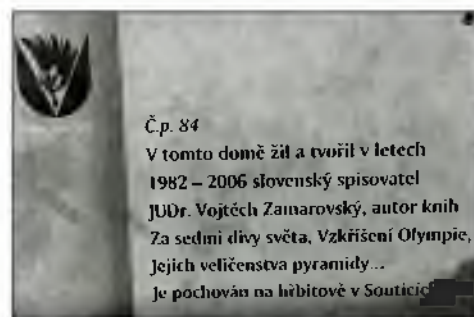
Jeho tatínek byl komínickým mistrem a činovníkem živnostenského spolku. Později vlastnil parní pilu, cihelnu a obchod se dřevem, koksem a stavebním materiálem. Vojtěch byl normální kluk, který hrál fotbal, jezdil na kajaku a bě-

hal za děvčaty. Po maturitě na gymnáziu v Trenčíně (r. 1938) odešel studovat Vysokou školu obchodní v Praze. O rok později, roku 1939, přešel na právnickou fakultu do Bratislavy. Svoje studia práv ukončil roku 1943. Od roku 1946 pracoval na Úřadu předsedy vlády v Praze. Od roku 1951 pak ve Státním plánovacím úřadu. Ze svých funkcí byl nucen roku 1953 pro svůj maloburžoazní původ odejít. Přijali ho na místo Emini-strativního pracovníka v pražském Státním nakladatelství krásné literatury. Po roce 1956 se věnoval jenom překladatelství, překládal práce autorů klasické literatury. Později psal a publikoval také svoje vlastní díla. Na radu jednoho ze svých studentů se začal zajímat o literaturu faktu. Spolu s Miroslavem Ivanovcem, Miloslavem Stinglem a Josefem Janáčkem vytvořil v poválečném Československu základy literatury faktu se zaměřením na historickou tematiku.

Zamarovského dílo tvoří 11 překladů z angličtiny, francouzštiny a latiny. Patří sem mj. Rousseauova „Rozprava o politické ekonomii“, „Epos o Gilgamešovi“ a Vergiliova „Aeneida“. Všechna jeho díla byla psána a vydávána česky a slovensky. Byl také autorem populárně naučných knih a autorem literatury faktu z období starověku. Velmi oblíbenými se staly jeho knihy: „Za sedmi divy světa“ (vydána byla r. 1960), „Za tajemstvím říše Chetitů“ (r. 1961), „Obje-

Chalupa pana Dr. Zamarovského v Souticích
(foto: Václav Seidl)

Pamětní deska na chalupě Dr. Zamarovského
v Souticích (foto: Václav Seidl)

vení Troje“ (r. 1962), „Bohové a hrdinové antických bájí“ (r. 1965), „Na počátku byl Sumer“ (r. 1966), „Dějiny psané Římem“ (r. 1967), „Řecký zázrak“ (r. 1972), „Jejich veličenstva pyramidy“ (r. 1975) a „Vzkříšení Olympie“ (r. 1976). To je jen krátký výčet plodné a čínorodé práce tohoto spisovatele.

Chtěl a uměl obyčejným lidem převyprávět příběhy dávných civilizací proto, že v nich nacházel poučení a návod k jednání v současné době. Jeho hrdinové a bohové byli vždy lidští, se všemi svými přednostmi i chybami. Ve své knize „Na počátku byl Sumer“ napsal: „Před sto lety se o Sumerech nevědělo nic, před padesáti léty jen málo. Dnes víme, že jejich státní útvar byl prvním historickým pokusem o společenské upořádání světa. Ba co více, sumerský národ přinesl svůj největší vklad do lidské kultury tím, že jako první vynalezl písmo. Byli to první stavitelé měst, první známí zemědělci. Byli to vynálezci a první uživatelé kola. Vytvořili velkolepá umělecká díla z hlíny, kamene a kovu. Jejich básněmi začaly dějiny světové literatury. Lidstvo tehdy vstoupilo do nové epochy svého vývoje - z prehistorie přešlo do historie. Dnes žasneme nad výkony sumerského národa, který neměl nikdy víc než 1 milion příslušníků a žil na území o velikosti jednoho kraje České republiky. Následné dějiny lidstva a pokrok civilizace přikryly národ Sumerů nánošem zapomenutí. Ale lidstvo, které zmapovalo polární pláně, změřilo hloubky oceánu, proniklo do nitra hmoty a vstoupilo na planetu Měsíc nemohlo nechat Sumery v říši neznáma. Objevilo je.“

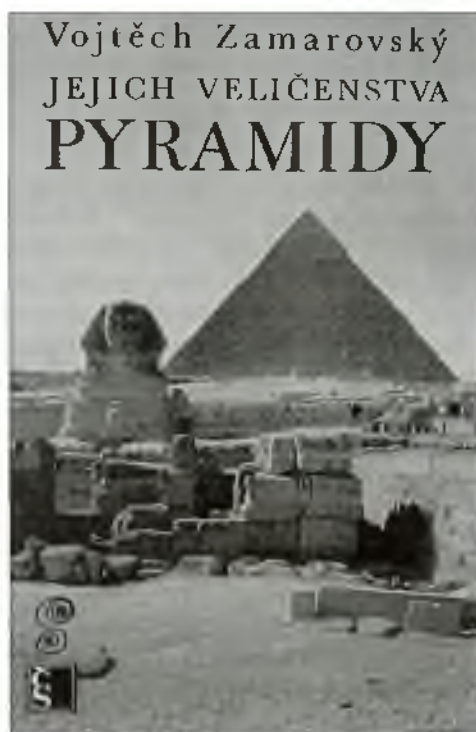

Titul známé knihy Vojtěcha Zamarovského:
Za sedmi divy světa

Obyvatelé obce Soutice znali JUDr. Vojtěcha Zamarovského velmi dobře, a on znal je. Každého ve své chalupě vítal se zdvořilou pohostinností. Většina návštěvníků se pak podepsala na dveře, vedoucí do jeho obývacího pokoje. V Souticích rád vítal významné osobnosti kulturního světa. Na všechny historické otázky ochotně odpovídal také v Trhovém Štěpánově, ve Vlašimi, ve

Zruči nad Sázavou a jinde. Hovořil o životě Sumerů, Egyptanů, Řeků a Římanů. Také o tom, jaká byla například vybavení jejich hygienických zařízení. Na tyto otázky mohl fundovaně odpovídat proto, že znal osobně území, která se rozprostírají od Eufratu po Atlantik, od Dunaje a Kavkazu až po pyramidu na řece Nilu v Egyptě. Prošel trosky sumerských měst ztracených v pouštích mezi Eufratem a Tigridem, navštívil sbírky sumerských památek v Evropě, Americe a na Blízkém východě.

Do obce Soutice pak přicházely dopisy z Britského i Káhirského muzea. Také dopisy od věhlasných spisovatelů a

Jedna z nečtenějších Zamarovského knih:
Jejich veličenstva pyramidy

archeologů. Věřím tomu, že i „staré dámy“ pyramidy, kdyby uměly psát, by mu napsaly zdvořilý dopis na adresu: Pan JUDr. Vojtěch Zamarovský, Soutice. Ptáte se na obsah jejich dopisu? Nevím. Pravděpodobně by zněl: „Pane Vojtěchu, děkujeme! Děkujeme Vám za to, že nás znají občané Československa. Jmenovitě Vašek v Souticích, Jarda v Trhovém Štěpánově a Petr ve Zruči nad Sázavou“.

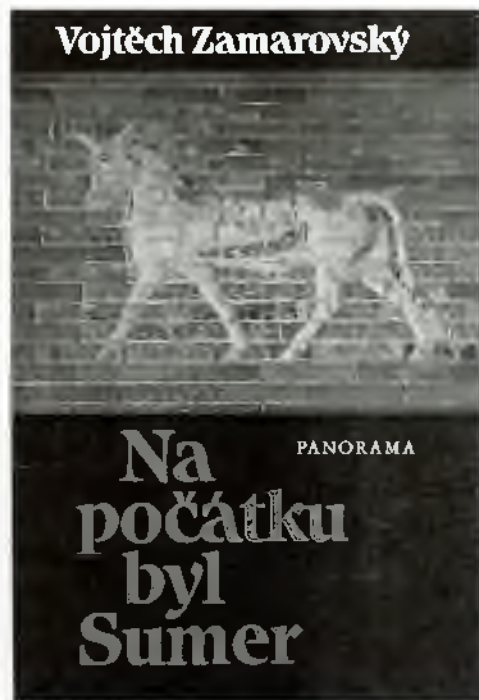
Od Vojtěcha jsem se dozvěděl, že hlavní zásluha Římanů spočívá v tom, že si osvojili řeckou kulturu a že ji pak na kopytech svých vojsk roznесли i za hra-

Zamarovského: Vzkříšení Olympie

nice Říma. V protikladu ke starání se jen o sebe byla pro Sumery, Řeky a Římany péče především o celek něčím, co právě oni objevili a uskutečnili. Byli pak na to právem hrdí. A jaký je odkaz JUDr. Vojtěcha Zamarovského? Studujte a zajímejte se o historii! Najdete v ní poučení i návod pro svá jednání. Předávejte své zkušenosti svému okolí! Snad potom bude náš svět lepší...

Václav Seidl,
Soutice, Česká republika

Další z populárních Zamarovského titulů:
Na počátku byl Sumer

Pomník věnovaný Dr. Zamarovskému
na jeho hrobě na hřbitově v Souticích
(foto: Václav Seidl)

Mladý programátor Carlo Acutis byl v Assisi beatifikován

Itálie má od soboty 10. října 2020 nového blahoslaveného. Jeho ostatky vystavili začátkem října v Assisi pro veřejnou úctu. Italský chlapec, který byl známý svou oddaností Eucharistii a Panně Marii a zemřel v roce 2006 ve svých 15 letech na leukemii.

„Carlo Acutis, který s nadšením svého mládí pěstoval přátelství s Pánem Ježíšem a učinil středem svého života eucharistii a svědectví milosrdné lásky, je od nyníška blahoslavený a jeho každoroční liturgická připomínka se stanovuje na 12. října,“ pronesl v beatifikační formuli kardinál Agostino Vallini, který předsedal sobotní beatifikaci v horní bazilice sv. Františka. Carlo Acutis se narodil v Londýně, žil v Miláně, odkud pocházejí jeho rodiče, přítomní na dnešní beatifikaci, a také v Assisi, kde čerpal ze spirituality sv. Františka. Odešel na věčnost v roce 2006 ve svých patnácti letech, kdy onemocněl na leukemii, a je pohřben v bazilice Obnažení v Assisi.

Kardinál Vallini ve své homilii citoval tohoto mladíka, který byl od útlého věku přitahován úctou k eucharistii. „Eucharistie je mojí autostrádou do nebe,“ říkával často. Účastnil se denně mše svaté a dlouho prodíval na adoraci Nejsvětější svátosti. »Do Ráje se jde přímo, přistupuje-li se denně k eucharistii!« – byl přesvědčen nový blahoslavený, který mocně vnímal povolání pomáhat druhým objevovat blízkost Boha a krásu přebývání s Ním. Za tímto účelem používal také internet,“ zdůraznil kardinál Vallini. „Chápal, že internet není jenom prostředek zábavy, nýbrž i prostor k dialogu, poznání, sdílení, vzájemné úcty a odpovědnosti, aniž by bylo třeba mu otročit. Věděl, že v bezbřehém virtuálním světě je třeba umět rozlišovat dobro od zla. V této pozitivní perspektivě vybízel k používání moderních komunikačních prostředků při šíření evangelia a k oslovení co největšího počtu lidí, aby mohli zakusit krásu přátelství s Pánem. Vytvořil s tímto úmyslem např. webovou stránku, na níž posbíral známé eucharistické zázraky z celého světa a kterou používal také v katechezích pro děti. Velmi ctěl Matku Boží, denně se modlil růženec a zasněžil se P. Marii. Modlitba a poslání byly charakteristickými body hrdinské víry Carla Acutise, který se ve svém krátkém životě dokázal svěřit Pánu za všech okolností, zejména v těch nejtěžších,“ zdůraznil kardinál Vallini, kazatel na sobotní beatifikační liturgii Carla Acutise v Assisi.

Podle zpráv České biskupské konference

Světce v džínách.

Církev ukázala tělo výjimečného mladíka, už 14 let mrtvého

V italském městě Assisi je ve skleněné rakvi vystaveno tělo patnáctiletého Carla Acutise, který byl v sobotu 10. října blahověn. Tělo nadaného programátora, jenž v roce 2006 podlehl leukémii, je i po čtrnácti letech v mimořádném stavu. Papež František řekl, že v jeho případě pro svatořečení nebude třeba dvou zázraků.

V roce 2013 se přimluvil z nebe za vyléčení brazilského chlapce, který trpěl vzácnou chorobou slinivky, píše BBC.

Církev Acutisovu hrobku v Assisi, kde byl pohřben na vlastní žádost, otevřela na začátku měsíce října. Jeho tělo, oděné v džínách, svetru a teniskách, vystavila ve svatyni. Vatikán rovněž nechal vyjmout chlapcovo srdce, jež vystaví v relikviáři v bazilice sv. Františka v Assisi. Přestože Acutisovo tělo bylo podle církve po otevření rakve v dobrém stavu, bylo zapotřebí provést rekonstrukci tváře. „Jeho tělo je i po čtrnácti letech zcela celistvé, nikoli neporušené, měl zachovalé všechny orgány,“ řekl listu Catholic Weekly kněz Carlos Acácio Gonçalves Ferreira.

„Poprvé v historii uvidíme světce oblečeného v džínách, teniskách a svetru,“ uvedl Ferreira. „Je to skvělé poselství, svatost můžeme pociťovat nikoli jako vzdálenou věc, ale jako něco, co má každý na dosah,“ dodal.

Ačkoli pro prohlášení za svatého je podle pravidel kanonizačního procesu nutné ověření hned dvou zázraků, papež František prohlásil, že vzhledem k předchozím skutkům chlapce to už nebude zapotřebí.

Acutis se narodil v květnu 1991 v Londýně rodičům pocházejícím z Itálie. Rodina se poté přestěhovala do Milána, kde chlapec strávil většinu života. Jeho matka Antonia Salzanová popsala, že už jako dítě projevoval silnou náboženskou oddanost, která jeho nepraktikující rodiče překvapila.

„Synova zvědavost mě podnítila ke studiu teologie, abych mohla odpovědět na jeho otázky, a obnovila moji vlastní víru,“ popsala Salzanová. „Carlo mě zachránil. Byla jsem ve víře negramotná. Je to cesta, která pokračuje. Doufám, že skončím alespoň v očištění,“ dodala.

Teenager měl vášeň pro počítače a programovat se naučil v mladém věku. „Byl považován za počítačového génia. Nepoužíval ale počítače k chatování nebo zábavě,“ uvedla Salzanová. Acutis se zapojil i do charitativní činnosti a své vlastní peníze utratil za pomoc lidem ve svém okolí. Dobrovolně pracoval také v polévkové kuchyni v Miláně.

Podle: <https://www.idnes.cz>

Srdečné blahopřání

V těchto dnech oslavila své významné životní jubileum

Libuše Bučková

Dlouholeté člence Misijní rady a naší pečlivé pokladnici a neúnavné pomocnici, která dlouhé roky organizuje četné kulturní akce České misie, pečuje o zahradu a zvelebování okolí kostela, stále něco vylepšuje v naší misii, mnohokrát se svým manželem Josefem zorganizovali letní prázdninové tábory pro děti na jejich chalupě v Michiganu a obětavě bez oddechu prokazuje nesčetné množství různých služeb celému společenství i jednotlivým lidem srdečně blahopřejeme.

Milá paní Bučková,
do mnohých dalších let Vašeho života Vám přejeme a v modlitbách vyprošujeme hojnost Božího požehnání, dobré zdraví – správně tlukoucí srdce, pevné nohy a silné ruce, čistý rozum a stálý životní optimismus a neslábnoucí energii.
Přejeme Vám mnoho radosti, štěstí a dobré pohody s manželem Josefem, přejeme Vám stálou radost z rodin Vašich synů a zvláště úspěšné plnění úkolů starostlivé babičky pro svoje vnoučata.

Dobrý Bože, dej naší jubilantce „mnogaja, blagaja ljetá“!

*Mons. Dušan Hladík
Rev. Stanislav Bindas, CM
a přátelé z České a Slovenské misie v Chicagu*

Nejkrásnější blahopřání

Našemu milému Otci biskupovi

Mons. Petru Esterkovi,
který 14. listopadu
oslaví svoje 85. narozeniny

Rodák z Dolních Bojanovic na Moravě.

V čase nesvobody odešel za hranice a

v Římě vystudoval na kněze a byl vysvěcen 9. března 1963.

Odešel do Ameriky, kde požehnaně působil v Texasu, potom se vrátil do Říma, kde získal 1967 doktorát teologie a po návratu do USA působil v koleji svaté Kateřiny v Saint Paul v Minnesotě, kde byl roku 1980 jmenován řádným profesorem.

Po celou dobu vypomáhal v duchovní správě řady farností a také působil jako vojenský kaplan u Amerického letectva. Po odchodu z koleje se věnoval duchovní správě našich krajanů v Los Angeles, San Diego a San Franciscu v Kalifornii a tyto misie na Velchnadě v Placentii v Orange County, CA spravoval donedávna.

Dne 5. července 1999 jej jmenoval papež Jan Pavel II. pomocným biskupem brněnským a pověřil ho duchovní péčí o české katolíky v cizině - biskupské svěcení přijal 11. září 1999 v Brně.

Od začátku letošního roku tráví svůj zasloužený odpočinek v nedalekém Anaheim - Santa Anna, CA v obětavé péči své bývalé kolegyně z koleje sv. Kateřiny a dlouholeté sekretárky paní profesorky Dr. Joan Timmerman, která o Otce biskupa pečuje jako vlastní sestra, a které děkujeme za její neúnavnou 24 hodinovou péči.

Milý Otče biskupe!

Děkujeme Vám za Vaši celoživotní službu kněze, učitele a posláze biskupa.

Zvláště Vám děkujeme za vše, co jste vykonal pro své misie v Kalifornii, ale také pro všechna krajanská společenství po celé Americe, v Kanadě, v Austrálii i v Evropě. Kéž Vám Nejvyšší Pastýř Ježíš Kristus odplati za Vaši duchovní službu a udělí do dalších let života všechny potřebné milosti.

Za všech koutů světa se spojujeme v upřímné modlitbě, aby Vás dobrotivý Bůh posiloval, Panna Maria Vás provázela svojí ochranou, svatý Josef nad Vámi bděl a Váš patron sv. Petr Vám pomáhal nést obtíže pokročilého věku.

Přejeme Vám statečné snášení nemoci, příjemnou pohodu, neutuchající každodenní optimismus a radostný pocit z dobrých plodů Vaší celoživotní práce.

Ať Vám Hospodin žehná po všechny dny Vašeho života !

*Mons. Dušan Hladík, Chicago
Fr. Stanislav Bindas CM, Chicago
Fr. Libor Švorčík, Placentia, CA
Fr. Zdeněk Kříž, Fullerton, CA
Fr. Antonín Kocurek, New York
Fr. Ján Čukáš, Toronto, Kanada
a čeští, moravští a slovenští věřící
a ostatní přátelé z krajanské rodiny
ve Spojených státech a Kanadě*

Marik Baken

Funeral Services Ltd.

Barbara Marik Baken

Owner Director

In association with
Conboy's Westchester Funeral Home
10501 West Cermak Road
Westchester, Illinois 60154
Other Funeral Home locations
available upon request

Direct Line: 773-910-3400

Chapel: 708-562-5900

e-mail:

marikbaken@sbcglobal.net

Continuing the Marik Family Tradition
of Funeral service

Důležité oznámení

*V České misii letos kvůli omezením
epidemie koronaviru tradiční*

Mikulášská besídka nebude

*Oslavte
s dětmi
svatého
Mikuláše
doma*

CZECH CATHOLIC UNION

5349 Dolloff Road

Cleveland, Ohio 44127

Fraternal Life Insurance

Since 1879

1-216-341-0444

Theresa Aveni, President

Pošlete svým přátelům

vánoční blahopřání prostřednictvím Hlasů národa

Pro prosincové číslo je třeba zaslat do
redakce text přání nejpozději do 15. listopadu
Cena za ¼ stránky je \$ 40.00

Domácí vánoční cukroví se bude prodávat na objednávku individuálně.

V jakémkoli množství
si je můžete objednat

Volejte Marii 708 - 415 8793

Vděčná vzpomínka

15. listopadu tomu bude rok, co byl Pánem života a smrti povolán do nebeského království náš milovaný tatínek a dědeček, bratr a strýc, pověstný „Král Šumavy“, pan

Josef Hasil

Narodil se 8. února 1924 v Zábrdí na Šumavě. Pocházel z osmi dětí. Vyučil se kolářem. Po skončení 2. světové války nastoupil k pohraniční stráž. Sboru národní bezpečnosti. Po komunistickém převratu v únoru 1948 začal pomáhat lidem pronásledovaným novým režimem při útěcích přes státní hranici do svobodného světa. Po převodu skupiny exulantů 20. října 1948 byl udán a zatčen a odsouzen na 9 let do vězení. Po půl roce z lágru a dolů v Dolním Jiřetíně uprchl. Přešel západní hranici a v Německu vstoupil do služeb americké zpravodajské služby CIA. Stal se agentem - chodcem, přičemž znovu převáděl naše lidi na Západ. Současně dodával odbojovým pracovníkům v Československu radiové vysíláčky a další materiál. Díky znalosti terénu a jeho schopnostem se mu dařilo hranice přecházet nepozorovaně. Přesto se několikrát dostal do přestřelky. V jedné z nich zemřel mladý československý pohraničník. Smrt pohraničníka Josefa Hasila po léta trápila. V další přestřelce dne 13. září 1950 v blízkosti státní hranice zahynul Hasilův bratr Bohumil, který také často pomáhal lidem za hranice. Dodnes není známo místo, kde je pochován. Josef Hasil v letech 1949–1952 vybudoval v jižních Čechách rozsáhlou síť stovek spolupracovníků a informátorů. S převáděním přes hranici skončil v roce 1953, když komunisté podél hranice natáhli ostnaté dráty. Téhož roku odcestoval z Německa do USA. Zde pak pracoval v automobilce General Motors jako dřevomodelář až do důchodu. Svoje vazby s domovem nikdy nezapřel a situaci ve vlasti stále sledoval. V roce 1974 uzavřel manželství s Eliškou Pavlíkovou, když zemřel její první manžel, a Josef se pak stal druhým otcem jejich tří dcer Jean, Lindy a Joanne a laskavým dědečkem jejich 7 vnoučat a 12 pravnoučat. Spolu též prožili velkou bolest, když nejstarší dcera Joanne předčasně podlehl zákeřné nemoci. Hasilovi se též aktivně zapojovali do života mnoha krajanských organizací v Chicagu i amerického politického života. V jejich domě nacházeli často přístřeší mnozí návštěvníci z celé Ameriky i ze staré vlasti. Do Československa se Josef Hasil mohl podívat teprve až po roce 1990 a tehdy se poprvé setkal se svým 40letým synem Josefem Vávrou, narozeným roku 1949. Josef Hasil byl po celý život zbožným a horlivým katolíkem. Se svou ženou nechyběli nikdy na české nedělní mši svaté v České misi, účastnili se každou středu setkání seniorů v Klubu misie a byli stědrymi podporovateli církve. Velmi bolestně nesl Josef Hasil ztrátu své manželky, která byla povolána na věčnost 17. dubna 2015. Útěchou mu byl kruh rodiny a přátel. Do posledka přicházel do kostela na mši svatou a s hlubokou vírou přijímal Tělo Páně. Jeho srdce tiše dohlouklo na nemocničním lůžku 15. listopadu 2019.

Popel Josefa Hasila i jeho manželky Elišky jsou uloženy na hřbitově Panny Marie Královny nebe v Hillside na předměstí Chicga.

Mši svatou za Josefa Hasila a jeho zesnulou manželku Elišku budeme obětovat v kostele České misie v Brookfieldu ve středu 11. listopadu 2020 v 10.00 dopoledne.

Děkujeme všem, kdo si na ně vzpomenete v modlitbě.

Josef Vávra, syn v České republice

sestra Anežka v Čechách

Jean Hodek, dcera s rodinou

Linda Bueghly, dcera s rodinou

rodina po zesnulé dceři Joanne Ebeling

a ostatní příbuzní a přátelé v USA a v České republice

Mým andělům

První stál již u kolébky
oči barvy lesních tůní
zlatých vlasů dotyk hebký,
dech - léčivých bylin nať,
slib života na výsluní
dán mi řečí nemluvnat.

Pozděj další s kšticí v čele,
duhou září nehty rukou
v daru kouzla léčitele
pro neduhy lásky, pýchy.
Možná, kdož ví, pod parukou
dar soucitu skrýval tichý.

Pak i další při mně stáli.
Namátkou bych uvést měl,
že jeden byl básní znalý,
občas s tváří moudrých mimů
kříž, balzám či jitrocel
rád do mých podsouval rýmů.

Až dvou životů na rozhraní,
v čas, kdy odvádí se daň,
v očích soucit hlavu sklání.
Stráž nad drtí z křemene
vlídnou nabízí mi dlaň
můj anděl smrti blažené.

Autor básně:

Jiří Ceněk, Česká republika

Naši předkové a my a budoucí

Jací byli naši předkové? Šokující odhalení!

Určitě jste už někdy slyšeli názor, že v dávných dobách bylo lidstvo na daleko nižší úrovni než dnes – vědomostmi, kulturou, uměním, zdravotně i společensky a že úplně na počátku byl člověk v přechodné fázi údajného vývoje ze zvířat, kdy s bídou dokázal rozdělat oheň, ukrýt se v jeskyni nebo si vyrobit kamenný nůž či koženou suknicí. Tento pohled na původ a historii člověka je však velmi naivní a vychází z přesvědčení o pravdivosti takzvané evoluční teorie, která tvrdí, že život pochází z tzv. chemické prapolevky, směsi jednoduchých chemikálií, jež se spontánně zkonsolidovala do prvních samo se reprodukcujících chemických celků, ačkoliv nic takového jako samo se reprodukcující molekula ani dnes v přírodě neexistuje! Ani DNA není schopna reprodukovat sebe sama, ale potřebuje k tomu mnoho proteinů a enzymů a dalších mega složitých molekulárních systémů, až přý nakonec vznikly první živé buňky. Ty se pak údajně postupně diverzifikovaly až do té míry, že nakonec po stovkách miliónů let slepých pokusů a omylů přichází na scénu první opočlověk.

Onen osrstěný, shrbený, zapáchající tvor s opičími rysy ve tváři, notoricky známý z učebnic a televize, chudáček s malým mozkem, vydávající primitivní skřeky, ze kterých si měl postupem času vyvinout komplexní lidskou řeč se vši její symbolikou, gramatikou a sémantikou umožňující vyjádřit nejúžasnější díla světové literatury. Tenhle evoluční příběh všichni dobře známe, vždyť se vyučuje ze zákona na všech školách, vysílá pořád znovu a znovu v televizi, píše se o něm v časopisech, encyklopediích a učebnicích. Je oslavován, opěvován, vyvyšován a chráněn, jako by to byl největší poklad lidstva. Problém je ale v tom, že je to jen příběh, smyšlený příběh, který s vědou souvisí jen velice okrajově. Správně by neměl být vůbec nazýván vědeckým, protože jej nelze podrobit opakovatelným vědeckým experimentům a pozorováním.

Nikdo nikdy nepozoroval vývoj jednoho základního druhu v jiný, nikdo takový proces nedokázal napodobit ani v hrubých rysech v laboratoři ani sestavit teoretický model, podle kterého by takový smyšlený proces mohl reálně probíhat a ani nemáme žádné uspokojivé historické – fosilní – nálezy, které by takový proces i jen v hrubých rysech potvrzovaly. Zkrátka evoluční představa o postupném dlouhodobém vývoji bakterie v člověka je zcela smyšleným příběhem bez jakékoliv solidní důkazové základny, který si však, ale získal srdce mnohých lidí svými nulovými nároky na etický a vztahový rozměr našich životů, nulovým apelem na hlubokou reformu našich srdcí a vztahů a zároveň zdáním

pravdivosti, díky kterému v nás probouzí pocit bezvýznamnosti prapodivně skloubený s pocitem, že je správné, či dokonce nutné maximalizovat své vlastní přežití a pohodlí.

Velkolepá evoluční teorie

Nutno říci, že na to, aby celý ten velkolepý evoluční příběh mohl být považován za vědecký, či obecně pravdivý, bychom totiž potřebovali mít nesrovnatelně mnohem více vědeckých důkazů a v mnoha ohledech důkazů jiného typu, než které nám bývají obvykle předkládány. My lidé máme obecně všichni sklon být velice velkorysí a přeziraví, pokud jde o důkazy pro něco, čemu CHCEME sami věřit. Pak jsme ochotni prohlásit za důkaz, dokonce s přívlastkem vědecký, prakticky cokoliv, co by ale za jiných okolností statut důkazu nikdy nemělo. Uvedme konkrétní příklad.

Pokud tým paleontologů nalezne například 1 zkamenělý zub, což je jistě radostná událost, dokáže z něj za určitých okolností vystavět až neuvěřitelný příběh. Například údajný Nebraský člověk byl vykonstruován z jednoho zubu vyhynulého druhu prasete. Vlastně to byla celá osada pravěkých lidí, v pravěkých kostýmech u pravěkého ohně. Ale pozor! To vše bylo údajně vědeckými metodami zrekonstruováno z jediného zubu ... prasete. Je to věda? Ne, tohle opravdu není věda, ale jen obyčejná propaganda. Považovat něco jako zub za vědecký důkaz existence přechodného článku mezi zvířaty a lidmi, je totiž výsměchem poctivé vědě.

Proč věda nedělá z lidí chytřejší ani moudřejší bytosti

Postavme si ale vedle toho na okamžik seriózní vědu, na jejímž základě byly vyrobeny špičkové kovové slitiny pro letecký průmysl nebo ultra rychlé elektronické čipy s nanotranzistory o velikosti menší, než krevní buňka. V takové vědě nehrají roli příběhy ani nálady nebo to, kdo chce čemu věřit. V této poctivé vědě totiž rozhodují jen tvrdá fakta, reálné experimenty a pečlivá pozorování konkrétních jevů a vlastností, které lze opakovat na požádání. Nic z toho však v archeologii nebo paleontologii neexistuje.

Podobně nečestně se přistupuje i k otázce původu života, původu sluneční soustavy či celého vesmíru. Mnozí vědci bezostyšně tvrdí, že věda zjistila, jak to vypadalo sekundu po údajném velkém třesku, že ví, jak vznikala Země, sluneční soustava či galaxie. Tvrdí se, že už víme, jak vznikl život ... a že ho již brzy budeme schopni uměle vyrobit v laboratoři. Nic z toho ale nemá s reálnou vědou prakticky nic společného. My opravdu nevíme, jak vypadal vesmír sekundu po

velkém třesku, protože to nemáme jak ověřit ani nasimulovat, nemáme žádné konkrétní údaje o počátečních a okrajových podmínkách takové události a vlastně ani nevíme, jestli něco jako velký třesk vůbec bylo. Zní to možná neuvěřitelně, ale je to tak. Poctivá věda se totiž nemůže už z principu vyjadřovat k jednorázovým neopakovatelným událostem, jejichž pozůstatky jsou krajně neúplné a lze je tudíž vyložit více než jedním způsobem. Žádný vědec nikdy neviděl ani nenapodobil v laboratorních podmínkách na požádání vznik vesmíru, vznik Země, sluneční soustavy či galaxie. Vymyšlené teoretické scénáře a výpočty nemají s reálným světem často nic společného, přestože na papíře to krásně vychází. Přírodní vědy se zkrátka neobejdou bez experimentů a pozorování, výpočty v žádném případě nestačí.

Vraťme se ale k původní otázce. Byl svět a lidstvo v dávných dobách na tom hůře než dnes? Byli lidé dávnověku méně inteligentní, méně zdatní, méně kulturní, méně vzdělaní než my dnes? Odpověď je v každém ohledu překvapivá. Jsme na tom hůře, než naši předkové, a to v dost zásadních ohledech. Pojďme si vysvětlit konkrétně v jakých a proč.

Intelligence a vzdělání není totéž co moudrost a vztah

Je to možná šokující zjištění, ale absorbováním poznatků a znalostí se nestáváme moudřími. Stejně tak vysoká Intelligence, ve smyslu matematického či hudebního nadání není totéž co životní, vztahová, duchovní a morální moudrost, tedy schopnost se správně rozhodovat. Ted', co je to moudrost? Zjednodušeně řečeno moudrost je schopnost používat znalosti, zkušenosti a dovednosti k nějakému vyššímu, vznešenému cíli, do kterého se promítá láska, věrnost, vděčnost, cit, mravnost, zodpovědnost, spravedlnost atd. Moudrý člověk tedy zkráceně řečeno dovede rozpoznávat časy, místa, situace, lidské charaktery, motivy, úmysly, hranice, principy a činit správná rozhodnutí, která jsou z dlouhodobého (mohli bychom říci věčného) hlediska nejlepší možná. Dílčí jednotlivé znalosti, dílčí jednotlivé zkušenosti či dovednosti mohou být sice na velmi vysoké úrovni – to je pak o vysoké inteligenci, schopnosti rychle a přesně uvažovat v určitých oblastech, schopnost rychle analyzovat, syntetizovat, dedukovat apod. – ale to pořád není moudrost, duchovnost a mravnost. Jsou to totiž 2 velmi odlišné věci.

Jenže člověk 21. století usiluje především nebo pouze o to, aby se měl dobře a pohodově ... a pokud se odváží pěstovat vztahy, mravnost a duchovnost, pak ale opět v duchu vlastního pohodlí, sebepotvrzení a uspokojení. Nejsme moudřejší než naši předkové, protože moudrý člověk nikdy nedává sám sebe a své pohodlí a uspokojení svých snů a tužeb na první místo. Moudrý a zralý člověk takové věci zkrátka nedělá, nebo alespoň ne cíleně. Moudrost a sobectví jednoduše nejdou dohromady.

Právě v tomto smyslu si dnes většina lidí bláhově namlouvá, že to, že máme mobilní telefony, výkonné počíta-

tače, auta, letadla, lodě, satelity, léky, umělé materiály, špičkové nemocnice, dálnice atd. – takže jsme po všech stránkách automaticky na tom podstatně lépe než byly všechny předchozí generace. To je ovšem velký omyl.

V čem spočívá opravdová moudrost a jak to souvisí s evolucí?

Evoluční světonázor vnímá historii lidstva především jako proces neustálého vymaňování se z primitivismu, nedostatků, chudoby, nevědomosti a naivity ... Ve skutečnosti se však nejedná o popis reální historie, ale o materialistickou filozofii, víru, která míchá plastová jablka se skutečnými pomeranči. Lidé, kteří neumí konstruovat mobilní telefony a počítače, totiž nejsou v globále o nic primitivnější, nevědomější a naivnější, než ti, kteří takové věci umí. Proč? Protože bez mobilních telefonů a počítačů můžeme žít po všech stránkách dobrým a naplňujícím životem, pokud nám samozřejmě nechybí moudrost a mravnost. Náš život skutečně nestojí na mobilech, počítačích, autech a satelitech. Opravdu ne, ač to tak může dnes mnohým připadat. Bez toho bychom se docela dobře obešli a vše, co nám v životě skutečně prospívá, by nám zůstalo.

Skutečně, jestli se na polích urodí obilí, na stromech uzraje ovoce, poteče pitná voda, bude čistý vzduch a obloha bez mráček, na to mají všechny naše moderní technologie většinou velmi malý pozitivní vliv. Zato jejich negativní vliv je značný! Je pravda, že jsme schopni rychleji zasít, díky mechanizaci, ale nejdříve musíme někde sehnat semínka a na to, jestli je budeme mít, nemají moderní zemědělské stroje naprosto žádný vliv. Podobně můžeme díky mechanizaci a automatizaci, agrochemii, postřikům a hnojivům vypěstovat více jablek z 1 hektaru ovocného sadu, než generace před námi. Ale samotnou půdu nebo koncept jablka či ovocného stromu tím nevytvoříme ani nijak zásadně nevylepšíme. Stejně ani pokročilá agrochemie a agresivní postřiky proti škůdcům nám nijak zvlášť neprospívají. Ve skutečnosti poškozují naši imunitu, trávicí systém i nervy, otravují půdu, podzemní vodu i vzduch.

Je to začarovaný kruh. Kdy na jedné straně umíme dělat věci rychleji, v kratším čase vytriskat z půdy více plodů na menší ploše, ale ve finále platíme vysokou cenu v tom smyslu, že takto vypěstované potraviny pak poškozují mnohem více mnohem důležitějších aspektů našeho života a životního prostředí, než jsme celým svým pokrokem jakoby získali. Je to jako bychom udělali ve dne 2 kroky dopředu a v noci pak 10 zpátky. Jenže těch 10 kroků zpátky v noci vidí jen málokdo, a tak si naše společnost bláhově myslí, že jsme udělali jen ty 2 kroky kupředu ... a že jeden pokrok střídá druhý a již brzy dospěje lidstvo k onomu vysněnému ráji na Zemi. Žel, realita je přesně opačná a k ráji vytvořenému lidskýma rukama rozhodně nesměřujeme.

Jdeme ve vztazích od desíti k pěti?

Uveďme si další příklad, který je ještě mnohem závažnější. Týká se vztahů a hodnot. Mnozí z vás možná nepamatujete své prarodiče nebo praprarodiče. Často je to i tak, že i když jsou ještě naživu, nenavštěvujeme je, protože si o nich myslíme, že nám a naší „pokrokové“ době už nerozumějí, že s nimi není zábava a rozumná řeč ... a hlavně nás takové návštěvy zdržují a okrádají o čas. Chyba lávky. Staří lidé i všechny předchozí generace prožívali do puntíku ve vztahové a hodnotové oblasti to samé, s čím zápasíme dnes my, nutno dodat, že nejsme vůbec úspěšnější, než byli tehdy oni, ba naopak.

Se všemi těmi psychology, psychiatry, antidepresivy, skupinovými terapiemi, zábavou, materiálním pohodlím a nejrůznějšími pomůckami pro hendikepované, nemáme lepší vztahy mezi sebou, než měly naše babičky a prababičky. Máme možná více zábavy, máme rychlejší tempo života, víc stihneme, víc zažijeme, obklopujeme se dražšími věcmi, jsme drzejší, samoobslužnější, nezávislejší jeden na druhém (někdo to nazývá větší svobodou a pokrokem), víc orientovaní na blahobyt, přemísťování z místa na místo v luxusnějších a dražších autech ... ano, to všechno máme lepší, ale muži nerozumí více ženám, ve skutečnosti přesně opačně, rozumí jim mnohem méně, než jak to bylo za našich prababiček a pradědeků.

Děti nevytrstají dnes v lepším prostředí pro jejich duše a charakter, spíše naopak. Schází kvalitní lidské příklady, neřeší se hodnoty, neprobouzí se ochota žít pro druhé, nezávisle pomáhat potřebným a obětovat se. Děti mají hezčí prádelko na sobě, jsou vypapkané, přepapkané, znuděné, zpovykávané, nevděčné a rozpustilé. V rodinách vládou děti, rodiče vydělávají na jejich hračky a sobeckost. Ženy vládou mužům, komunikace je obojaká, roztržistěná, nesourodá, nepoctivá, manipulativní. Muži se zavírají do kybernetického světa internetu, řeší hadry, barví si vlasy, bělí zuby, rychlá auta a motorky, utíkají se do organizované agrese, násilí, adrenalinových sportů, nejsou dobrými manželi ani otci. Jejich děti neví, co znamená být mužem nebo otcem, znají jen osvaleného, potetovaného agresora nebo zženštilého poskoka nebo marnivého přerostlého pubertáka, který řeší jen svoje hračky, zábavu a nezávislost. Dnešní člověk vůbec není pokročilejší, vůbec není moudřejší, rozhodně ne ve vztazích, v hodnotách a postojích. Právě naopak.

Celý ten ohromný nabubřelý pokrok používáme většinou jenom k tomu, abychom nemuseli jeden pro druhého hnout prstem, abychom se nemuseli pro nikoho opravdově obětovat, abychom nemuseli druhému dát nikdy svůj život, své srdce, abychom nikdy nemuseli za nikoho nést zodpovědnost ... k tomu hlavně dnes používáme celý ten úžasný pokrok v technologiích. Umíme se rychleji a rafinovaněji podvádět, umíme se rychleji rozvádět pro banálnější důvody, než kdy dříve, protože jsme si s celým tím pokrokem navykli hrabat

hlavně k sobě a řešit hlavně své pohodlí a svůj standard, a pokud bychom se jej měli vzdát – z nějakého ušlechtilého důvodu – úmyslně ohluchneme, rozvedeme se, najmeme si soukromého detektiva či dokonce vraha, ukradneme, zničíme, zakážeme, zdeptáme ... protože naše ego nedostalo svou denní dávku.

Je těžké být silným a schopným člověkem a zároveň mít druhého člověka opravdu rád, bezpodmínečně rád nebo se dokonce za druhé – třeba mnohem méně silné či schopné – obětovat. Čím je člověk silnější a schopnější – ať už v rozumové, emocionální, kulturní-umělecké, finanční, majetkové, morální či jiné oblasti – tím náročnější je pro něho snášet slabosti a v jistém smyslu i nemoudrosti a neschopnosti druhých, tím méně přijatelnou až absurdní se mu jeví bezpodmínečná láska či dokonce darování svého života někomu druhému. Moderní technologie zkrátka umožnily více lidem vlastnit více věcí, více se jimi zaplácávat, více jim věnovat čas a životní úsilí v té ale bláhové naivitě, že vztahy jsou tu hlavně od toho, abychom toto vše společně konzumovali a prožívali z toho násobnou rozkoš. Jenže život a vztahy nejsou primárně určeny ke zkonzumování, ale k vděčnému sdílení toho nejlepšího a nejčistšího v nás, k opravdovému porozumění Božího dokonalého charakteru a lásky, k růstu v mravnosti, moudrosti a pokoře. Osoba a vztah – ona zapomenutá „dvojice“, o které naši předkové věděli většinou více, než my dnes.

Jak přistupuje k závažným problémům stará a jak mladá generace

Nedávno jsem v televizi viděl pořad, kdy jedna česká rodina – 3 generací – děda s babičkou, jejich děti a vnoučata – odcestovala na 2 měsíce na jednu horskou chatu, kde měli žít jako v roce 1939, za německé okupace, kdy byl zřízen tzv. protektorát. V pořadu, který měl 8 hodinových dílů, bylo nádherně vidět, jak hodnotově orientovaná, vztahově zdatná, pokorná, ochrannitelská, pracovitá, nápaditá, pečlivá, trpělivá a vytrvalá byla nejstarší generace. Někdo by řekl, paradoxně, ale to není žádná náhoda. Naopak nejmladší generace, která vyrůstala na počítačových hrách, tabletech a mobilních telefonech, kdy jim vždy v pravidelnou dobu přistála na stole teplá večeře, snídaně i oběd ... byla těžce vykořeležená, neschopná snést delší zátěž, neschopná řešit náročnější problémy, s velkými obtížemi navazovala vztahy s ostatními lidmi, měla velmi slabou orientaci v tom, co je důležité atd. Střední generace řešila neustále, jestli má dost jídla, jestli jim sluší oblečení, jestli mají umyté vlasy, klid a chlast. Vlastně jen děda s babičkou, ačkoliv jim bylo již 80 let, byli schopni dlouhodobě snášet nepohodlí, obětovat se pro ostatní členy rodiny, bez reptání, s vděčností a hlubokým odhodláním snášeli každodenní útrapy, drželi časy, plnění úkolů a pravidelná setkávání rodiny u jídelního stolu. To ale střední ani

mladá generace nejen že nedělala, ale ani neměla v úmyslu dělat. Takový je zkrátka mezigenerační trend a platí to napříč celou historií.

Každá generace vyrostlá v relativním klidu a pohodlí, kdy se stará vlastně jenom sama o sebe a své pohodlí a uspokojení, byla zásadním způsobem hendikepována ve schopnosti a ochotě vytvářet vztahy, obětovat se pro druhé, sloužit potřebným a snášet statečně každodenní útrapy a nedostatek, protože je to zkrátka důležité a na lidský charakter vyložené ozdravné. Naopak ty generace, které zažily strádání, materiální chudobu, násilí na rodičích, válku, nemožnost studovat, cestovat a užívat si dle libosti, bývají mnohem odolnější v životních krizích, nikdy neřeší jakoukoliv životní krizi sebevraždou, neupadají do depresí, nerozvádějí se, nehroučí se, neřeší jenom své sny a touhy ... ale umí si mnohem více vážit vztahů, lásky, věrnosti, umí být vděční a daleko lépe řeší životní krize a problémy.

Celosvětové spiknutí proti Bibli a biblické historii

Je pozoruhodné, že biblický popis historie světa nám ukazuje přesně tyto souvislosti. První lidé Adam a Eva v ráji jsou vykreslováni jako lidé moudří, milující a dokonale šťastní. Jejich inteligence a znalosti byly nesmírné a byly vrozené přímo od Stvořitele. Někdo by řekl: „Oni se tak narodili.“ Bible říká, že Adam s Evou byli stvořeni do plné dospělosti a zralosti. Byli moudří, chytří, vzděláni, krásní a silní. Jejich morální a vztahové schopnosti byly absolutně dokonalé. Přesto se do jejich života vkradlo zlo. Dostali nabídku žít z vlastní síly pro vlastní cíle. Dostali nabídku soustředit se více na to, co mají a co můžou, než od Koho to mají a s kým a jak žijí. Bylo to pokušení ke zlému, ne jedna z možností, jak žít. Svoboda byla zneužita. Následky byly strašlivé a dopadají na nás na všechny až do dnešních dnů.

První lidé věděli, že co Bůh stvořil a učinil, je dobré a dokonalé a není potřeba to nijak měnit a „vylepšovat“. K Božímu dílu se totiž nedá nic přidat a ani se z něj nedá nic ubrat. Bůh to učinil, abychom Ho měli v úctě! Jenže úctu k Bohu řeší obvykle pouze ten člověk, který pochopí, jak

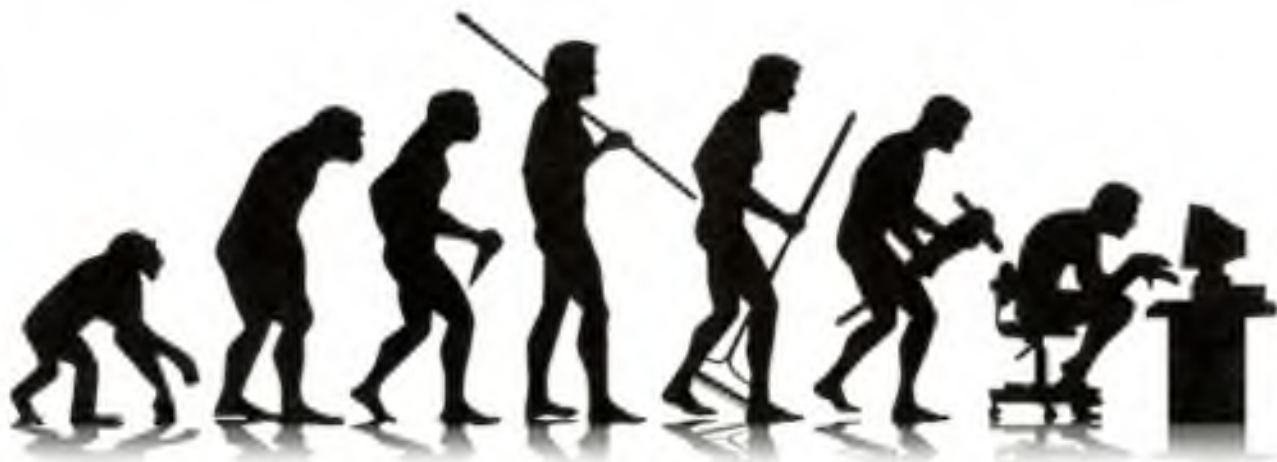
uzdravující úcta k Bohu je, jak nezastupitelná a léčivá je v životě člověka. Takové věci ale dnešní kybernetické a okultizmem zaneřádné generace neřeší, naopak vysmívají se tomu a vymýšlejí způsoby, jak sprovodit tyto myšlenky ze světa ... podobně jako všechny „bezstarostné generace“ v historii lidstva, které ze všeho nejlíp umí brát, užívat si a nic neřešit.

Nic nového se pod Sluncem neděje, všechno už bylo. Mění se jen kulisy a někdy ani to ne. Lidé opět uvěřili té staré lži, že se vyvíjejí v něco lepšího ... a to jen tím, že umí stavět domy, auta, počítače a satelity (a ještě ke všemu to umí dnes jen hrstka lidí) ... ale životní moudrost a úcta k životu se takto získat nedá. Ta nepřijde automaticky ani s nákupem nového vozu, nastěhováním se do nového domu, nákupem drahé kabelky či mobilního telefonu ... nikoliv ... ta přichází až tehdy, když si člověk je ochoten připustit, že život je víc než pokrm a tělo víc než šaty a kdy začne (chtít) vnímat radost z toho, že může druhým sloužit (ne posluhovat), milovat je a chránit (ne opíči láskou samozřejmě). To dnešní značně hulvátská, samoobslužná, politicky korektní a sluničkářská (nezdravě pozitivistická) společnost samozřejmě nepěstuje ani nesnese. Pro ni je jakékoliv důraznější varování a jakákoliv oprávněná kritika či rozpoznání objektivního zla něčím, čemu angličané říkají „hate speech“ – tj. projev netolerance a nenávisti vůči „odlišnostem“.

Je to podobné jako postoj nevychovaných a drzých dětí, které dokončily vysokou školu a mají utkvělou představu, že jim jejich rodiče, kteří za ně 25 let cedili krev ve dne v noci, nemají právo nic vytknout, v ničem zkorrigovat, napomenout natož zkritizovat ... protože mají pocit, že jsou lepšími, chytřejšími a úspěšnějšími lidmi než jejich rodiče. Nic není dál od Pravdy. Podobně i dnešní vůči Pravdě rozněžnělá, přepjatá a neosobní společnost, která si bláhově myslí, že zlo přestane existovat tím, že ho začne ignorovat, zrovnoprávňovat, přejmenovávat nebo rovnou začleňovat do společnosti, není ochotna naklonit své ucho k nikomu, kdo ví, o čem je řeč a co se s námi děje. Chováme však naději, že se přeci jen najde ještě aspoň jeden člověk, který ví, o čem je řeč ... a nastaví nový kurz kormidla svého života.

Podle: <https://www.genesisera.cz/>

Z Kanady zaslal do Hlasů národa Jan Novotný

Bitva na Bílé hoře a co jí předcházelo

Rudolf II. Habsburský (* 1552 ve Vídni, † 1612 v Praze)

K bitvě na Bílé hoře u Prahy došlo před 400 roky dne 8. listopadu 1620. Tato bitva byla reálným začátkem třicetileté války. Aby se zjednodušila výuka ve škole, uvádí se jako začátek třicetileté války rok 1618, kdy došlo ke 3. Pražské defenestraci. Výsledek obou těchto událostí poznamenal osudy obyvatel nejen v Českém království, ale i v řadě zemí střední a západní Evropy. Bez mála 30 roků trvající válka poničila kulturní dědictví mnoha národů. Způsobila zánik stovek vesnic a menších lidských usedlostí. Byla příčinou předčasné smrti přibližně 1/3 tehdejšího obyvatelstva. Třetí pražská defenestrace, bitva na Bílé hoře a třicetiletá válka byly důsledkem nešťastných a vášnivých sporů mezi protestanty a katolíky v Českém království.

Rudolf II. Habsburský byl římským císařem a králem uherským, českým a chorvatským. Současně byl také rakouským arcivévodou, moravským markrabětem, atd. Byl posledním habsburským panovníkem v hodnosti císaře „Svaté říše římské národa německého“, který si za své sídlo zvolil a žil v Praze. Měl k tomu vážný důvod: Vídň tehdy hrozila okupace vojsky Osmanské říše. Byl milovníkem umění, me-

cenášem a podporovatelem věd. Významným způsobem přispěl k velkému kulturnímu rozkvětu českých zemí v závěrečné, tzv. manýristické, epoše renesance. Ta je dnes řazena k vrcholným periodám starších dějin Českého království a je nazývána „dobou rudolfínskou“.

Pokud jde o politiku, Rudolf II. v ní úspěšný nebyl. Bylo to dáno jeho složitými osobními dispozicemi (trpěl duševní labilitou, která se s postupujícím věkem zhoršovala) a rostoucím celoevropským napětím mezi protestanty a katolíky. Náboženské vášně byly v českém prostředí problémem velkého významu, který Rudolf II. nedokázal vyřešit. V samém závěru své vlády čelil intrikám svého vlastního bratra Matyáše. Tomu byl nucen roku 1608 přenechat vládu v Uhrách, v Rakousku a na Moravě poté, co spolu s ním podepsal smlouvu zvanou Libeňský mír. Aby se pak ve zbytku monarchie udržel u moci, byl pod ozbrojeným nátlakem českých, slezských a lužických protestantů donucen vydat dne 9. 7. 1609 tzv. Rudolfův majestát (zkráceně též Majestát). Jím potvrdil svobodu vyznání a uzákonil ještě další, dříve nevidaná, práva pro luterány, starokališníky a české bratry.

Marný byl Rudolfův pokus zrušit protestantům jejich násilím vydobytá práva. Vojenská pomoc Rudolfova bratrance pasovského katolického biskupa Leopolda roku 1611 vedla nakonec k vynucené Rudolfově abdikaci ve prospěch jeho bratra Matyáše. Především nedostatek peněz na vyplacení žoldu svým vojákům přivedl biskupa Leopolda k rozhodnutí, aby své intervenční vojsko, čítající cca 10 tisíc mužů, z Čech odvolal. A byl to předák českých protestantů hrabě Jindřich Matyáš Thurn, kdo roku 1611 přinutil Rudolfa II. k abdikaci. Brzy nato byl v Praze jako nový vládce Českého království uvítán Matyáš Habsburský. Korunován na českého krále byl dne 23. 5. 1611, českým králem byl do roku 1617. Rudolfovi II. byl ponechán k užívání Pražský hrad, Matyáš Habsburský si za své sídlo zvolil Vídeň. Formálně byl Rudolf II. až do své smrti roku 1612 císařem „Svaté říše římské národa německého“.

Matyáš Habsburský byl ke konci svého života váhavý a slabý panovník. Jeho manželství s Annou Tyrolskou bylo bezdětné. Na základě tzv. Oñatovy smlouvy bylo proto následnictví určeno Ferdinandu II. Štýrskému. Smlouva byla pojmenována po španělském velvyslanci ve Vídni hraběti Oñatovi. Byla sepsaná po tajných dohodách v roce 1617. Ještě za Matyášova života přijal český sněm, včetně zástupců katolíků, za svého budoucího krále Ferdinanda II. Štýrského. Českým králem byl zvolen dne 5. 6. 1617, korunován ve Svatovítské katedrále v Praze byl dne 29. 6. 1617. Budoucí

Matyáš Habsburský (* 1557 ve Vídni, † 1619 ve Vídni)

Ferdinand II. Štýrský (* 1578 ve Štýrském Hradci, † 1637 ve Vídni)

král postupně omezoval Matyášův politický vliv až do té míry, že neměl žádnou moc.

Matyáš Habsburský byl ke konci svého života váhavý a slabý panovník. Jeho manželství s Annou Tyrolskou bylo bezdětné. Na základě tzv. Oñatovy smlouvy bylo proto následnictví určeno Ferdinandu II. Štýrskému. Smlouva byla pojmenována po španělském velvyslanci ve Vídni hraběti Oñatovi. Byla sepsaná po tajných dohodách v roce 1617. Ještě za Matyášova života přijal český sněm, včetně zástupců katolíků, za svého budoucího krále Ferdinanda II. Štýrského. Českým králem byl zvolen dne 5. 6. 1617, korunován ve Svatovítské katedrále v Praze byl dne 29. 6. 1617. Budoucí král postupně omezoval Matyášův politický vliv až do té míry, že neměl žádnou moc.

Ferdinand II. Štýrský byl panovníkem (také) politicky ne příliš schopným. Přitom od samého začátku své vlády stál pevně na straně římskokatolické církve. Spor o dodržování či nedodržování Rudolfova majestátu se v Českém království vlekl už od roku 1609 a za vlády Ferdinanda II. Štýrského pokračoval. A tak když se ve dnech 21. a 22. 5. 1618 sešel sjezd českých evangelických stavů, byl sice podle Rudolfova majestátu povolen, ale císařem a králem Ferdinandem II. zakázán. Císařští a královští úředníci ve Vídni si přitom nevšimli, že horlivější evangelici v Praze byli vládním výkladem Rudolfova majestátu opravdu pobouřeni. Čeští evangeličtí stavové spoléhali na to, že podle zákona mají na svolání svého sjezdu právo. Byli proto pevně odhodláni králův zákaz ignorovat.

Domnívali se přitom, že postoj vídeňského dvora vycházel z názoru katolických ministrů (místodržících) Českého

království, kteří úřadovali ne ve Vídni, ale v Praze. Byli to především pan Vilém Slavata z Chlumu a Košumberka a pan Jaroslav z Martinic. V nich čeští evangelici viděli své úhlavní nepřátele už od roku 1609. Tehdy oba tito pánové odepřeli spolupodepsat amnestii, kterou Rudolf II. prominul českým evangelickým stavům jejich ozbrojené vystoupení proti němu, když váhal podepsat Majestát. Dnes už víme, že zákaz sjezdu českých evangelických stavů v květnu roku 1618 formuloval císařův ministr a důvěrník kardinál Melchior Khlesl (psáno též: Klesel). Čeští královští ministři (místodržící) by zcela jistě tento zákaz formulovali věcněji a obratněji.

Hněv a pocit křivdy přivedl české evangelické stavy k rozhodnutí potrestat viníky zákazu evangelického sjezdu. Ti smířlivější a bázlivější doufali, že potrestání pánů Slavaty a Martinice přiměje vídeňský dvůr ke změně jeho postojů k českým evangelíkům. Ti radikálnější si přáli, aby potrestání viníků vedlo k definitivnímu rozchodu Čechů s katolickou habsburskou dynastií. V takovém případě by potrestání královských úředníků bylo začátkem rebelie proti samotnému králi.

Ceští evangeličtí stavové si byli plně vědomi toho, že potrestání královských místodržících je akcí velmi opovázlivou a politicky nebezpečnou. Proto uložili kazatelům ve všech evangelických kostelech v Praze, aby den před sjezdem svým věřícím přečetli jazykem českým i německým výzvu, která je měla pro příští politický zápas připravit. Nezvykle vážná výzva a triumfálně slavnostní přípravy evangelického sjezdu vnesly do široké veřejnosti jistotu, že se budou dít věci mimořádného významu. V pondělí a v úterý se proto pražské ulice naplnily davy lidí, odhodlaných k radikálnímu

Pražská defenestrace 23. května 1618 (obraz Václava Brožíka)

řešení nahromaděných problémů.

V úterý dne 22. 5. 1618 odpoledne bylo na tajné poradě několika předáků evangelické opozice rozhodnuto, že ve středu dne 23. 5. 1618 budou oba výše jmenovaní královští místodržící popraveni tak, že budou svrženi z oken Pražského hradu do hradního příkopu. A hned potom že bude zvolena vláda evangelických direktorů. Ze školní výuky dnes víme, že z okna byl nedopatřením vyhozen také dvorský písař (vládní sekretář) Filip Fabricius a že všichni 3 k smrti odsouzení svoji popravu, ač vážně potlučeni, ve zdraví přežili. Traduje se, že ze 2. poschodí Ludvíkova paláce Pražského hradu vyhozené odsouzence zachránila skutečnost, že pod okny byl šikmý svah, po kterém se všichni 3 skutáleli dolů. Přitom 2. poschodí Ludvíkova paláce Pražského hradu bylo tehdy ve výšce 16–20 m nad úrovní terénu.

Následujícího dne 24. 5. 1618 čeští evangeličtí stavové, kteří sami sebe jmenovali českým zemským sněmem, zvolili vládu 30 direktorů. Ti nařídili svolat zemskou hotovost (tj. mobilizovat vojsko) a zabavili sněmovní daně, až dosud odváděné králi. Dne 26. 5. 1618 poslali českému králi Ferdinandu II. Štýrskému do Vídně zprávu o tom, co podnikli. A také už připravenou písemnou obranu všeho, co se stalo (tzv. Apologii). Vůdci osobností těch událostí v Praze byl už výše zmíněný hrabě Jindřich Matyáš Thurn. Přitom lze souhlasit s názorem současných historiků, že českým evangelickým stavům šlo tehdy (i později) především o otázky náboženské svobody. Jejich kariéra a osobní prospěch byly až na dalších místech v pořadí jejich zájmů.

Mezi 30 direktory, zvolenými po 3. pražské defenestraci, bylo více než 1/3 direktorů pocházejících z německých rodin, v Čechách více nebo méně počestných. Mezi zvláště schopné patřili Jáchym Ondřej Šlik, Martin Fruwein (též Fruewein, později také Frühwein) a jeho bratr Benjamin. A také Petr Milnar z Milhauzu. Když budeme počítat i Čechy, kteří se přihlásili k německým luteránům (Švamberk, Kaplíř, Oldřich Gerštorf z Gerštorfu), bude proněmecký živel v pražské revoluční vládě představovat právě jednu polo-

vinu. Právě proto, počínaje rokem 1618, byla jednání českého stavovského sněmu v Praze zahajována nejen českou, ale také německou náboženskou písní.

Vůdci českého odboje, jako kupř. hrabě Jindřich Matyáš Thurn a Linhart Colona z Felsu, byli rodilí Němci. Zmíněný hrabě Thurn pobýval v Čechách teprve od roku 1606 a neuměl dobře česky. Oba Šlikové byli svým původem také Němci. Hrabě Jáchym Ondřej Šlik, který šel jako první na popraviště v den staroměstské exekuce v Praze dne 21. 6. 1621, byl čelním představitelem luteránských Němců v Čechách. Zároveň byl v těch revolučních časech, vedle Václava Budovce z Budova, duchovní hlavou Čechů, kteří přijímali Tělo Páně podobojí.

Jeho vzdálený bratranec hrabě Jindřich IV. Šlik na popravišti neskončil. Od 17 let byl důstojníkem císařské armády. V bitvě na Bílé hoře, v hodnosti podplukovníka, velel pluku žoldnéřů z Moravy, kteří se nechali naverbovat do vojska českých stavů. Po prohrané bitvě padl do zajetí, byl omilostněn a znovu se přidal na stranu vítězného Ferdinanda II. Nejpozději roku 1621 od svého luteránského přesvědčení konvertoval ke katolické víře. Byl povýšen do hodnosti plukovníka a dostal příležitost sloužit na bojištích třicetileté války. Potom už natrvalo velel vojákům bojujícím na straně císaře a krále Ferdinanda II. Roku 1627 byl s přihlédnutím k dosaženým úspěchům na bitevních polích povýšen do hodnosti polního maršála. Za své zásluhy a věrnost Ferdinandu II. Štýrskému byl bohatě obdarován. Od roku 1632 až do své smrti roku 1649 zastával funkci prezidenta dvorské válečné rady (německy: Hofkriegsrat).

K luteránským pánům, kteří mluví německým jazykem, se spolu s oběma pány Šliky, s Jindřichem Matyášem Thurnem a Linhartem Colonou z Felsu hlásil také pan Kašpar Kaplíř ze Sulevic. A patřili k nim také mnozí potomci slavných a bohatých českých rodů. Byli to kupř. dědic rožmberského panství pan Jan Jiří ze Švamberka na Orlíku, pan Karel z Vartenberka na Rohozci a pan Beneš z Kolovrat na Petřpurce. K tomuto novému typu Poločechů a Poloněmců náležel podle všeho také pan Vilém starší z Lobkovic na Horšovském Týně. Posledně jmenovaný byl jedním z hlavních aktérů 3. pražské defenestrace a velmi aktivním účastníkem protihabsburské revoluce.

Ke skutečné rebelii došlo až poté, co někdejší český král Matyáš Habsburský dne 20. 3. 1619 ve Vídni zemřel. Tehdy mu zvonily „hranu“ všechny pražské zvony jako pravému českému králi. Evangeličtí direktori v Praze se pak netajili tím, že korunovaného českého krále Ferdinanda II. Štýrského za svého pána neuznávají. Nejostřeji to formuloval hrabě Jáchym Ondřej Šlik svým saským přátelům: „Chceme konečně pomoci sobě a svým potomkům z rakouského otroctví.“ V tom čase padaly poslední masky a začal boj na život a na smrt.

Po smrti někdejšího císaře a krále Matyáše Habsburského v březnu roku 1619 se Ferdinand II. Štýrský nemohl fakticky ujmout vlády ani v českých, ani v rakouských zemích. Česká stavovská vojska pod vedením Jindřicha Matyáše Thurna tehdy oblehla Vídeň, ale o její dobytí se nepokusila. Sta-

Fridrich Falcký

(* 1596 v loveckém zámku Deinschwang u Ambergu, † 1632 v Mohuči)

vovští předáci se dohodli, že se pokusí o diplomatické řešení problémů. Chtěli císaře a krále pod hrozbou vojenského zásahu donutit, aby potvrdil dřívější stavovské a náboženské svobody v Českých zemích i v Horním a Dolním Rakousku. Stejně jako před necelými deseti roky, dne 9. 7. 1609, přinutili Rudolfa II. Habsburského podepsat jeho Majestát. Proto dne 5. 6. 1619 pronikli zástupci rakouské protestantské šlechty do vídeňského Hofburgu a předložili Ferdinandu II. své požadavky. Avšak dříve, než byl císař donucen jejich požadavky přijmout, byl osvobozen rychlým zásahem vojenského oddílu.

Dne 19. 8. 1619 byl Ferdinand II. Štýrský generálním sněmem zemí Koruny české prohlášen za sesazeného. Shodou okolností o 9 dní později, dne 28. 8. 1619, byl ve Frankfurtu nad Mohanem zvolen a korunován na císaře „Svaté říše římské národa německého“. Dne 26. 8. 1619 byl Praze českým králem zvolen Fridrich Falcký. Korunován na českého krále byl dne 4. 11. 1619. Jeho krátká vláda v Čechách skončila formálně dne 22. 12. 1620, ve skutečnosti hned po prohrané bitvě na Bílé hoře. Po ní ve velkém spěchu odjel do slezského města Vratislav (dnes polská Wrocław). Jako český král panoval od podzimu do podzimu let 1619–1620, proto bývá nazýván „zimním králem“.

Zajímavé je, že se ke spiknutí proti císaři a českému králi Ferdinandu II. zprvu nepřidali čelní představitelé tehdy ještě svéprávné země Morava. Její vůdčí osobnost pan Karel starší

ze Žerotína, ač náboženským vyznáním český bratr, vedl Moravany k politice příznivě nakloněné císaři a králi Ferdinandu II. Moravané dokonce otevřeli svoji zem, aby umožnili průchod císařského vojska proti Čechům. Přitom tehdy většinou už poněmčené Slezsko podobnou panovnickovu žádost o pomoc odmítlo. Odmítavě se chovali také evangeličtí stavové v Dolním a v Horním Rakousku. Jinými slovy: Němci byli tehdy zajedno s Čechy v situaci, kdy Češi s nimi spolupracovat váhali. Dokonce se dá říci, že protestantští Němci byli tehdy v odboji proti Habsburkům aktivnější a úspěšnější než protestantští Češi.

Také co do počtu menšinovi katolíci se drželi pospolu a pomáhali si. Nebylo v těch časech snadné zůstat věrným katolické církvi a apoštolskému vyznání víry v takovém znění, jak je v našich zemích hlásali a šířili svatí misionáři Konstantin-Cyryl a Metoděj. V takové podobě, jak je vyznávali a podle něho žili sv. Ludmila, sv. Václav, sv. Vojtěch, sv. Prokop, Anežka Česká a další naši světci a světice Boží. Vyžadovalo to mít velkou dávku odvahy a každodenní osobní statečnosti.

V bitvě na Bílé hoře, ležící dnes v SZ části města Prahy, došlo v neděli dne 8. listopadu 1620. Střetly se tam tehdy sjednocená armáda stavů Českého království (zkr. stavovská armáda) o počtu asi 15 tisíc mužů s katolickou armádou císaře a krále Ferdinanda II. Štýrského (císařská armáda) o počtu 18–20 tisíc mužů a s ní spolupracující armádou německé Katolické ligy (zkr. ligistická armáda) o počtu 12–13 tisíc mužů.

K prvnímu střetu ligistické a stavovské armády došlo dne 7. 11. 1620 nedaleko města Rakovník. K dalšímu ozbrojenému střetu došlo po půlnoci dne 20. 11. 1620 u pražské Ruzyně. Stavovské vojsko se rozložilo nedaleko pražských hradeb na návrší Bílá hora, které k severu a západu prudce klesá přibližně o 50 výškových metrů do údolí Litovického potoka. Pravé křídlo stavovských vojsk se opíralo o vysokou zeď rozsáhlé obory u letohrádku Hvězda. Levé křídlo bylo posíleno stavovským dělostřelectvem. Stavovské vojsko se tak nacházelo ve strategicky výhodné pozici na kopci. Mezi jeho velícími důstojníky však panovaly neshody a kompetence při velení stavovským jednotkám byly vymezeny velmi nejasně. Stavovská armáda se seřadila podle modernější nizozemské vojenské taktiky, která se u protestantských vojsk užívala už řadu let.

Císařsko-ligistická armáda se začala šikovat později a její bojová strategie byla odvozena od staršího španělského vzoru. Byla založena na mase útvarů, které byly řazeny ve 3 sledech do značné hloubky. Ještě v noci před bitvou vyslal vrchní velitel katolíků hrabě Karel Buquoy svoji jízdu proti uherské jízdní jednotce. Její vojáci v tom čase bezstarostně spali a nezmohli se na účinnou obranu. Tato malá epizoda posílila morálku císařsko-ligistických vojáků a naopak demoralizovala vojáky českých stavů. Na scénu pak vystoupil mnich karmelitán Dominik à Jesu Maria s výzvou: „Spolehněte se na Boha a udeřte!“ Mnich Dominik pak před bitvou i v jejím průběhu jezdil na koni mezi formacemi katolických vojáků a svými ohnivými výzvami zvyšoval bojovou morálku svých mužů.

Bitva na Bílé hoře 8. listopadu 1620 (obraz vlámského malíře Pietera Snayerse)

Bitva začala v neděli před polednem, pravděpodobně cca v 11:30 h. Začalo ji pravé křídlo císařského šiku. Do protiútoků pak vyrazila stavovská jízda, ale protože ji nepodpořily sousední stavovské jednotky, protiútok jízdy ztroskotal. Toho využili císařští a znovu napadli levé křídlo stavovské armády. Na ústup se pak daly jednotky protestantských Rakušanů a také elitní oddíly velitele českých stavů Jindřicha Matyáše Thuma. Ty se hned při druhém pokusu o útok císařských vojsk daly na útek, a to dříve než k nim nepřítel stačil dorazit. Uherská jízdní jednotka, po nočním zážitku velmi otřesená a oslabená, do bojů na Bílé hoře vůbec nezasáhla. Ihned začala ustupovat a rozutekla se. To způsobilo definitivní porážku levého křídla stavovské armády.

Podle tehdejších hledisek pro české stavy prohranou bitvu na krátký čas zachránil 21 letý syn vrchního velitele stavovské armády knížete Kristiána I. Anhaltského. Princem Anhaltským vedený útok jeho nepočetné jízdy byl podpořen Kaplířovým plukem, Stubenvollovou moravskou jízdou a Mansfeldovou jízdou, která byla součástí pluku plukovníka Styruma. Princův útok byl veden na pravou, tzv. německou císařskou tercií, jejíž bok byl v průběhu předchozích akcí nebezpečně odkryt. Útok byl zprvu úspěšný. Ukořistěn byl praporec pravého křídla císařského vojenského uskupení, dokonce byl zajat velitel pravého křídla plukovník Breuner. Odtud měl útok mladého prince pokračovat ve směru na citlivé místo styku císařské a ligistické armády. Situace byla tak vážná, že v boji zraněný vrchní velitel císařských vojsk hrabě Karel Buquoy nechal osedlat svého koně.

Ovšem to už mladý princ Anhaltský potřeboval pomoc protestantské pěchoty v situaci, kdy se už císařské jednotky začaly vracet z pronásledování nepřítele. Hrabě Jiří Fridrich Hohenlohe i vrchní velitel stavovské armády kníže Kristián I. Anhaltský se snažili dostat svoji pěchotu k princovi Anhaltovi. Ale bylo už zřejmé, že poslední pokus o zvrácení vítězství na stranu stavovské armády nevyšel. Princ Anhalt byl obklíčen a

zajat dříve, než stavovská pěchota dorazila. Následoval útok katolických sil na pravé křídlo stavovské armády. V této souvislosti se hovoří o hrdinném sebeobětování statečných Moravanů u zdi při letohrádku Hvězda. Přitom zůstává záhadou, proč jejich velitel podplukovník hrabě Jindřich IV. Šlik byl zajat na jiném místě, než se nacházely bojující zbytky jeho moravského pluku. Dal se snad na útek, nebo své vojáky zradil?

Další zvláštností konce bitvy na Bílé hoře je osud stavovských záloh. Ty byly umístěny v oboře letohrádku Hvězda. Zálohy obsahovaly pěchotu knížete Kristiána I. Anhaltského, výmarský půlpluk a 2 prapory královské gardy. Tyto zálohy nečinně vyčkávaly po celou dobu bitvy. Do bojů nezasáhly dokonce ani v době, kdy probíhaly boje před zdmi obory. Nakonec se tyto jednotky vzdaly bez boje. Není se co divit. Čeští stavové svým vojákům dlužili předem dohodnutý žold už po několik měsíců. Pokladna českých stavů byla beznadějně prázdná, toužebně očekávaná finanční pomoc ze zahraničí nepřicházela.

Dnes je prokázáno, že mnoho velitelů stavovské armády dorazilo na bojiště pozdě, někteří její velitelé se tam nedostavili vůbec. Byl totiž čas nedělního oběda a svátečního odpočinku. Korunu všemu nasadil „zimní král“ Fridrich Falcký. Ten ani nevěřil, že ten den (v neděli) k nějaké bitvě dojde. Také on zasedl k obědu, tentokrát s anglickými vyslanci Richardem Westonem a Edwardem Conwayem. Manželka Fridricha Falckého byla totiž dcerou anglického krále. Král se nakonec po obědě rozhodl bojiště navštívit. Ale to se už setkával s ustupujícími vojáky stavovské armády.

Přesný čas zakončení bitvy na Bílé hoře, vybojované dne 8. listopadu 1620, dnes není znám. Předpokládá se, že přibližně ve 13 h odpoledne toho dne bylo dobojováno. Šlo tedy spíše o šarvátku než o bitvu.

S využitím dostupné literatury, zejména knihy Prof. Josefa Pekaře: O smyslu českých dějin, připravil Jiří Kachlík, Brno, Česká republika

DĚTEM

11. listopadu sv. Martina

MODLITBA KE SVATÉMU MARTINOVÍ

Milosrdný Bože, dal jsi nám svatého Martina, který ti sloužil už jako voják a který měl soucit s bídou chudých, takže se rozdělil o plášť se žebrákem.

Ale připomínáme si také biskupa Martina, který budoval církev s láskou, milosrdenstvím a zároveň s jasností.

Svatý Martin podnes fascinuje děti tím, jak srdnatě rozťal mečem vlastní plášť, když viděl mrznoucího chudáka.

Často míváme pocit, že nejsme pro tento svět důležití. Nezanedbáváme v něm tak zřetelnou stopu jako svatý Martin. A přece nám skrze něho chceš ukázat, že i my můžeme otisknout do světa svou stopu a že i to, co po sobě zanecháme, bude mít svůj účinek.

Daruj nám svého Ducha lásky a milosrdenství, aby stopa, kterou otiskujeme do tváře tohoto světa, byla pro ostatní stopou lásky a milosrdenství, aby se tak i jejich srdce otevřelo tvému milosrdenství.

Z knihy Anselma Grüna: Moje modlitební kniha, kterou vydalo Karmelitánské nakladatelství

RECEPT NA SVATOMARTINSKÉ ROHLÍČKY

Co potřebujeme?

300 g polohubé mouky
20 g droží
1 vejce
100 g másla
100 g moučkového cukru
2 dcl mléka
nádivka (mák s rozinkami, popř. tvaroh, povidla, jablečná povidla...)

Pracovní postup:

Vše umícháme v hustší těsto a necháme vykynout. Z těsta potom vyválíme placku a nakrájíme ji na trojúhelníky. Potřeme je rozpuštěným máslem a lžičkou dáme doprostřed nádivku. Trojúhelníčky svineme do tvaru rohlíčků (od delší strany ke špičce), dáme na vymaštěný plech nebo na plech vyložený papírem na pečení, a necháme vykynout. Poté je potřeme vejcem a upečeme.

Podle <https://deti.vira.cz>

Modlitba za vnitřní svobodu od strachu

Pane Ježíši Kriste, děkuji ti, že nejsem na život sám.
Mám tebe a své blízké, které jsi mi dal.
Děkuji ti, že jsi se mnou spojil svůj život
a mohu za tebou přijít se vším, co mě tíží.
Děkuji ti, že se před tebou nemusím vykazovat
žádnou dokonalostí ani žádným výkonem.
Vím, že mě miluješ takového, jaký jsem,
a že víš, co nosím ve svém srdci a s čím každodenně zápasím.
Je tolik skutečností, které mě chtějí od tebe vzdálit
a sebrat mi vnitřní pokoj a svobodu, kterou jsi mi daroval.
Dnes bych ti chtěl vydat zvlášť všechny své starosti, obavy, strachy a úzkosti.

Daruj mi, prosím, vnitřní svobodu
od obavy, že nemám věci lidsky pod kontrolou,
od ochromující starosti o zdraví své i svých blízkých,
od strachu z nemoci a ze smrti,
od úzkosti ze ztráty zaměstnání a chudoby,
od katastrofických scénářů budoucnosti.
Ty jsi Pánem mého života, života mých drahých i celého světa.
Daruj mi, prosím, vnější i vnitřní svobodu,
abych neměl strach stýkat se se svými bližními,
abych uměl rozlišovat mezi zprávami, které ke mně přicházejí,
abych si zachoval naději v budoucnost a důvěru v tebe,
a ze strachu nezapomněl žít.

Prosím tě, Pane Ježíši, ujmí se nás.
Tolikrát jsi za svého života svým učedníkům říkal: „Nebojte se!“
Tolikrát jsi jim předával do jejich srdcí svůj pokoj.
Ujišťoval jsi je, že Otec ví, co potřebujeme,
a že má také sečteny všechny naše vlasy na hlavě.
Pomoz nám, abychom věřili víc tobě a tvému slovu
než slovům, která zasévají strach.
Prosím tě, sejmi z nás a z celé naší společnosti závoj strachu a úzkosti
a dej nám odvalu k důvěře, že se ti nic nevymklo z rukou.
Prosím tě o moudrost, abychom se dobře rozhodovali každý den a správně jednali.
Pokud máme projít nějakou životní zkouškou,
dej nám, prosím, tu milost,
abychom to přijali a nespolehali na sebe, svůj rozum a svoje síly.

Odevzdávám se ti, Pane Ježíši, na další den svého života.
Odevzdávám ti také všechny své drahé a prosím tě,
chraň nás před všemi úklady nepřítele spásy,
který rozsévá strach a ničí lidské vztahy,
odvádí nás od tebe a od důvěry ve tvoji prozřetelnost, dobrotu a lásku.
Pošli své svaté anděly, ať chrání mě i všechny mé blízké
od nemoci a nešťastných událostí.
Veď mě, prosím, svým Duchem,
ať mohu přinést pokoj všem, se kterými se setkám.
Amen.

Our Lady of La Salette

Pilgrimage Church in La Salette

"Rome will lose the faith and will become the seat of Antichrist!" This was the message conveyed by Melanie Calvat to whom, on September 19, 1846, the Mother of God appeared along with fellow shepherd Maximin Giraud atop a mountain in La Salette, France. There the Mother of God conveyed to the children a public message which She asked to make known to all Her people. In light of recent events, the need for Catholics to be prepared to answer questions in regards to our faith is magnified. The ability to do so must come with our own studies of the Catechism. The following is an excerpt written by Melanie as directed to her by Our Holy Mother in her own words.

"God is going to strike in an unprecedented manner. Woe to the inhabitants of the earth! God is going to exhaust His wrath, and no one will be able to resist so many concerted woes... **Many will abandon the faith, and the number of priests and religious who will dissociate themselves from the true religion will be great ...** Many religious institutes will lose the faith entirely and will cause the loss of many souls. The Church will pass through a frightful crisis... The Holy Father will suffer greatly. I will be with him to the end to receive his sacrifice... For a time God will not remember France or Italy because the Gospel of Jesus Christ is no longer known... [But the] prayers, penance and tears of the just will ascend to heaven, and the entire people of God will beg for pardon and mercy and will

ask My assistance and My intercession. Then Jesus Christ, by an act of His justice and His great mercy toward the just [will intervene and] then there will be peace, the reconciliation of God with men... Charity will flourish everywhere.. The Gospel will be preached everywhere, and men will make great progress in the faith, because there will be unity among the workers of Jesus Christ and men will live in the fear of God."

Furthermore Melanie prophesied **"Rome will lose the faith and will become the seat of Antichrist."**

Our Holy Mother further stated, "I address an urgent appeal to the earth: I summon the true disciples of God who lives and reigns in heaven; I summon the true imitators of Christ made man, the one true Saviour of men; I summon My children, My true devotees, those who have given themselves to Me so that I might lead them to My divine Son, those whom I carry, so to speak, in My arms, those who have lived according to My spirit; finally, I summon the Apostles of the Latter Times, the faithful disciples of Jesus Christ who have lived in scorn of the world and of themselves, in poverty and in humility, in contempt and in silence, in prayer and in mortification, in chastity and in union with God, in suffering and unknown to the world. It is time for them to arise and come forth to enlighten the earth. **Go, and show yourselves as My cherished children; I am with you and in you, provided that your faith be the light that enlightens you in these days of woe.** May your zeal cause you to be as famished for the glory and honor of Jesus Christ. Fight, children of light, you little number who see; for behold the time of times, the end of ends. The Church will be **eclipsed**, the world will be in consternation. But behold Enoch and Elie filled with the Spirit of God; they will preach with the strength of God, and men of good will believe in God, and many souls will be consoled; they will make great progress by the virtue of the Holy Spirit and will con-

Our Lady of La Salette

demn the devilish errors of the anti-christ."

Abbé Combe who was the editor of the 1904 edition of *Le Secret de Melanie* noted the following to clarify the meaning of the word eclipsed as used above. **I have from Melanie that the Church will be eclipsed in this sense.**

~ one will not know which is the true pope

~ for a time: the holy Sacrifice will cease to be offered in churches, and also in houses: so there will be no more public worship. But she saw that yet the holy Sacrifice would not cease: it would be offered in caves, in tunnels, in barns and in alcoves.

Catholics keeping up with recent events in our Church may be confused, disheartened and even upset. Do not be discouraged. We, the children of God are the Church. It is up to us to read the Bible, know it and do the same with the Catechism. We must know the law ourselves and not rely on others for information. I implore each of the faithful to read the Catechism in its entirety or refresh your knowledge. My recommendations are...

Roman Catechism (1566) Issued after the Council of Trent

Catechism of Saint Pius X (1908)

God Bless and remember, in the end Christus Vincit!

By Jana Krcek

The Hell There Is

The Vision of Hell

The first part of the Fatima Secret was revealed to the Ecclesiastical Authorities in 1941 by Lucia: *"Our Lady showed us a great sea of fire which seemed to be under the earth. Plunged in this fire were demons and souls in human form, like transparent burning embers, all blackened or burnished bronze, floating about in the conflagration, now raised into the air by the flames that issued from within themselves together with great clouds of smoke, now falling back on every side like sparks in a huge fire, without weight or equilibrium, and amid shrieks and groans of pain and despair, which horrified us and made us tremble with fear. The demons could be distinguished by their terrifying and repellent likeness to frightful and unknown animals, all black and transparent."*

Following this vision Our Lady spoke so kindly and so sadly: *"You have seen hell where the souls of poor sinners go. To save them, God wishes to establish in the world devotion to My Immaculate Heart."*

Francisco Sees the Devil

Lucia recalled that one day Jacinta, Francisco and she went to a place called Pedreira, and Francisco withdrew, as was his nature, to a hollow among the rocks.

After a long while we heard him shouting and crying out to us and to Our Lady. Distressed thinking something terrible happened to him, we ran in search of him. It took us some time before we could locate him. At last, we came upon him, trembling with fright, still on his knees, and so upset that he was unable to rise to his feet.

"What's wrong? What happened to you?"

In a voice half smothered with fright, he replied: **"It was one of those huge beasts**

that we saw in hell. He was right here breathing out flames!"

Our Lady's words that follow were burnt into the thoughts of these seers after the vision of hell: *"Pray, pray much, and make sacrifices for sinners. Many souls go to hell because there is no one to make sacrifices for them."*

And so, these chosen victims offered thirst, hunger, the scorching heat of summer, and various physical sufferings; whatever it might cost them, they never failed to console the Heart of the Blessed Mother of Jesus, While they chose to offer every opportunity in this manner, the enemies of God sought vehemently to annihilate devotion to Our Lady's Immaculate Heart.

Why do modernists deny hell?

Bishop Sheen responds: "Because they deny sin. If you deny human guilt, then you must deny the right of a state to judge a criminal, and the further right to sentence him to prison. Once you deny the sovereignty of law, you must necessarily deny punishment. Once you deny the sovereignty of God, you must deny hell."

The basic reason why modernists disbelieve in hell is because they really disbelieve in freedom and responsibility. To believe in hell is to assert that the consequences of good and bad acts are not indifferent. It does make a tremendous amount of difference to your body if you drink tea or TNT, and it makes a greater difference if your souls drinks virtue or vice.

It is as difficult to make a free nation without judges and prisons, as it is to make a free world without judgment and hell. No State constitution could exist for six month on the basis of a Liberal Christianity which denies that Christ meant what He said: **'Depart from me, you**

cursed, into everlasting fire which was prepared for the devil and his angels.' (Matthew 25:41)

The modern man also denies hell because he fears his own conscience. Have you ever noticed that saints fear hell but never deny it; and that great sinners deny hell but never fear it? The modern man is accommodating a creed to the way he lives rather than the way he lives to a creed. The Devil is never so strong as when he gets man to deny there is a devil... He has doped them to the forgetfulness of the great and overwhelming truth that he is a fallen angel....

Let not those who profess to be Christian, or who limit Christianity to the Sermon on the Mount, forget that Our Lord closed that sermon with these words: 'Every tree that bringeth not forth good fruit, shall be cut down, and shall be cast into the fire. Wherefore by their fruits you shall know them. Not everyone that saith to me, Lord, Lord, shall enter into the kingdom of heaven: but he that doth the will of My Father Who is in heaven, he shall enter into the kingdom of heaven. Many will say to Me in that day: Lord, Lord, have we not prophesied in Thy name, and cast out devils in Thy name, and done many miracles in Thy name? And then will I profess unto them, I never knew you: depart from Me, you that work iniquity.' (Matthew 7:19-23)

Three small children of Fatima, Lucia, Jacinta, and Francisco are actual visionaries and reporters of the truth of the existence of hell. What the educated and supposed intelligentsia of the world discount, the meek and humble grasp and comprehend and thus strive to obtain eternal salvation.

*By Rt. Rev. Fulton J. Sheen,
with excerpts from In Lucia's Own Words
Servants of Jesus and Mary
Fatima Center – August 2020*

Úkladná vražda svatebčanů „U devíti křížů“ před 480 roky

Místo zvané „U devíti křížů“ se nachází u obce Lesní Hluboké v okrese Brno-venkov nedaleko exitu č. 168 dálnice D1, která vede z Prahy přes Brno do Bratislavy. Naproti „Devíti křížům“ stojí hotel Annahof. Přibližně 2 km západním směrem odtud jsou u dálnice D1 vybudována obousměrná dálniční odpočívadla. Proč tak zvláštní jméno toho místa, proč tam stojí řada devíti dřevěných křížů?

„Kdo jde z domácích lidí kolem, položí ke kříži květiny a pomodlí se za nešťastné oběti umrlčí svatby. Takový je zvyk už od pradávna,“ napsal spisovatel Vladimír Šis v deníku Národní listy roku 1940. Ten zvyk se zachoval dodnes. Úpatí prostředního kříže se symbolickým tělem našeho Spasitele zdobí květiny a svíčky. Z modrého letního nebe, plného nadýcháných „beránků“, září slunce. Malý traktor s rachotem seká přerostlý trávník, opodál v lese kvílí řetězová pila. Přestože je pěkný den, přeběhne člověku po zádech mráz. Devět křížů u obce Lesní Hluboké je připomínkou devíti předčasně vyhaslých životů.

Pověst o „Devíti křížích“ se v okolí traduje už několik století v několika obměnách. Patří k ní i jarmareční píseň, jejíž opis se spolu s texty pověstí zachoval v Moravském zemském archivu v Brně. Dílko nazvané „Úmrlčí svatba, aneb Devět křížů v lese Bítešském“ začíná slovy: „V zemi Moravské, blíže k Bíteši, podnes je křížů devět, ty přivedou k hrůze každého, kdo chce o tom co vědět. Jeden mládenec tam skrz ten les cestoval, že tam vezme svůj konec, toho se, ubohý, nenadál.“

Po obchodní stezce, vedoucí tehdy hlubokými lesy, putoval prý Veleslav, mladý syn bohatého kupce. Bylo to v zimě, střídavě mrzlo a padal sníh. Vyčerpaného a nemocného mládence našel místní sedlák a vzal ho domů, aby se v teple vyléčil. Starala se o něho sličná sedláckova dcera Johanka. Léčení nějakou chvíli trvalo – dost dlouho na to, aby mezi pacientem a jeho mladičkou, pěknou ošetřovatelkou přeskočila milostná jiskra.

Otec Johanky sňatku s tímto mladíkem nepřál, a tak se prý Veleslav nechal naverbovat na vojnu proti Turkům. To aby získal lepší společenské postavení a svého budoucího tchána obměkčil. Podle pověstí dal své vyvolené Johance na rozloučenou 100 dukátů řka: „Ty dukáty skryj, a když se po třech letech nevrátím, bude to tvoje věno!“ Dlouho Johanka odmítala nápadníky, nakonec nátlaku svých rodičů podlehla. Za 3 roky a 1 týden po Veleslavově odchodu jí rodiče strojili veselku s místním sličným mládcem Jaromírem. Věno dostala před 3mi roky od Veleslava.

V noci před svatebním dnem nevěstu Johanku probudil hrozný sen. Ve snu viděla dva roz-

marýnové věnce plné krvavých krupějí, říká pověst. Johanka prosila svou matku, aby její vdavky zrušila, nebo alespoň o 1 den odložila. Leč marně. Všechno už bylo připraveno.

Veleslav byl tou dobou poddůstojníkem armády českého a uherského krále Ferdinanda I. Habsburského. Z vojny se vrátil v předvečer Johančiny svatby. Když se v domášovském hostinci dozvěděl, že se jeho milovaná vdává, žalem zkameněl. Na místě se svěřil mladému revimímu myslivci, který také Johanku chtíval. V hlavách obou nápadníků, omámených alkoholem, se pak zrodil plán pomsty.

Oba zhrzení mládenci si v lese u cesty počíhali na tu část svatebního průvodu, která se po svatebním obřadu v kostele ve Velké Bíteši vracela domů. Veleslav měl v úmyslu svatebčany jenom vystrašit, nevěstu stále velmi miloval. Ne tak myslivec. Ten se chtěl pomstít. Zastřelil proto nevěstu i ženicha a také dvě u nich sedící dívky – družičky. Veleslav zastřelil oba rodiče nevěsty a vozku sedícího na kozlíku. Když Veleslav viděl, že nevěsta bezvládně klesla, vyskočil na vůz, aby ji vzal do náruče. Vzájemně si všechno vysvětlili a než zemřela, jeden druhému odpustili. Potom, byv sveden od myslivce, namířil na něho svou zbraň a ihned ho zabil, říká naše pověst.

Ve voze a na cestě u vozu leželo 8 mrtvých. Zoufalý Veleslav ztratil lásku a teď ho čekalo vězení, soud a katova oprátka. Proto obrátil zbraň proti sobě. „Všech devět u silnice v tom lese pochovali, ku šťastné věčné památce tam devět křížů dali. Každý tudy jdoucí, snad povzdychne z útrpnosti: Bože Otče všemohoucí, dej jim věčné radosti! Amen“ uzavírá náš příběh kramářská píseň. K vyvraždění svatebčanů „U devíti křížů“ došlo léta Páně 1540.

Co se v lese u obce Lesní Hluboké ve skutečnosti stalo? V tom se odlišné verze pověstí v některých detailech různí. Autor textu pamětní desky „U devíti křížů“ bohatého slovanského Veleslava nahradil koňským handlířem z Horní země v Uhrách (dnes Slovenská republika). Značnou roli v otcovu odinmutí ženicha prý hrála myšlenka, že by měl dceru provdat za cizince. A nevěsta prý byla zastřelena omylem!? Její milý ji prý chtěl jenom unést, nikoliv zavraždit. V některých verzích pověstí vrah přežil a byl zatčen. Prý se mu pak podařilo uprchnout a nikdy už nebyl dopaden ani potrestán.

V okolí místa děsivého masakru se pak začal objevovat bílý přízrak zavražděné nevěsty. Proto do roka od hromadné vraždy svatebčanů nechali benediktini kláštera v Rajhradu u Brna na tom místě vztyčit a posvětit 9 velkých dřevěných křížů. To aby duše mrtvých došly klidu. Když časem některý z křížů ztrou-

chnivěl, nahradili ho novým křížem. V průběhu dalších staletí pak nové kříže světili opakovaně za přítomnosti věřících, přišedších ze širokého okolí. Vždycky to byla velká společenská událost. Starousedlíci prý přízrakem mrtvé nevěsty strašili zlobivé děti. Ta se prý řidičům na dálnici D1 zjevuje dodnes a způsobuje smrtelné nehody. Nejvíce prý má spaden na kohokoliv, kdo má něco společného se svatebním obřadem. I kdyby jenom vzal svatební koláčky.

Pan Zdeněk Novák, správce zámku v obci Lesní Hluboké, má ohledně bílého přízraku nevěsty jasno: „Tady, na Českomoravské vysočině, projíždíme na jaře a na podzim mlhou tak hustou, že nám nepomáhají ani světla zvaná mlhovky. Za jasného počasí nečekané vjedete v dolíku u lesa do mlhy husté jako mléko, a po cca 100 m jízdy je mlha pryč. Taková mlha vysvětluje leccaké vidění.“ I v dnešní době je dálniční úsek „U devíti křížů“ místem častých, někdy velmi vážných dopravních nehod.

Pokud jde o střelbu na projíždějící vůz svatebčanů pan Zdeněk Novák se domnívá, že nemohlo jít o střelbu z pušek. Pušky v polovině 16. století pracovaly se zapalovacím doutnákem a jejich nabíjení zepředu vyžadovalo dostatek času, umu i trpělivosti. Aby se zvýšila přesnost střelby byly stavěny na trojnohý stojánek – tzv. trojnožkou. Muselo se zamířit, zapálit doutnák a čekat, až doutnák dohoří. Nebylo jisté, že se střelný prach od doutnaku vznítí. Záleželo na vlhkosti ovzduší. Procento selhání pušky bylo tehdy vysoké. A dvěma na stojáncích stojícími puškami nebylo možné postřílet v krátké době 7 lidí najednou. Vrahové museli mít kuše. (Kuše neboli samostřil, je střelná zbraň, která mechanickou silou vystřeluje speciální šípky nebo kovové kuličky). Kuše byly lehké, snadno ovladatelné a cenově dostupné. Oba muži měli za sebou patřičný výcvik a dostatečnou praxi.

Nevyřešenou otázkou je dnes místo, kam byli zavraždění svatebčané po masakru pohřbeni. Současní badatelé se pokoušejí ručně i za pomoci těžké techniky tělesné pozůstatky zavražděných svatebčanů exhumovat. Hledají je především v blízkosti devíti dřevěných křížů. Nedaří se jim to. Bylo totiž zvykem pokřtěné občany, po obvyklém církevním obřadu, uložit do hrobů na hřbitově. Sebevrazi byli pohřbíváni mimo posvěcenou hřbitovní půdu.

S využitím práce Moniky Kuncové připravil Jiří Kachlík, Brno, Česká republika

**Foto na zadní straně:
Devět křížů u Lesní Hluboké
s přízrakem nevěsty**

